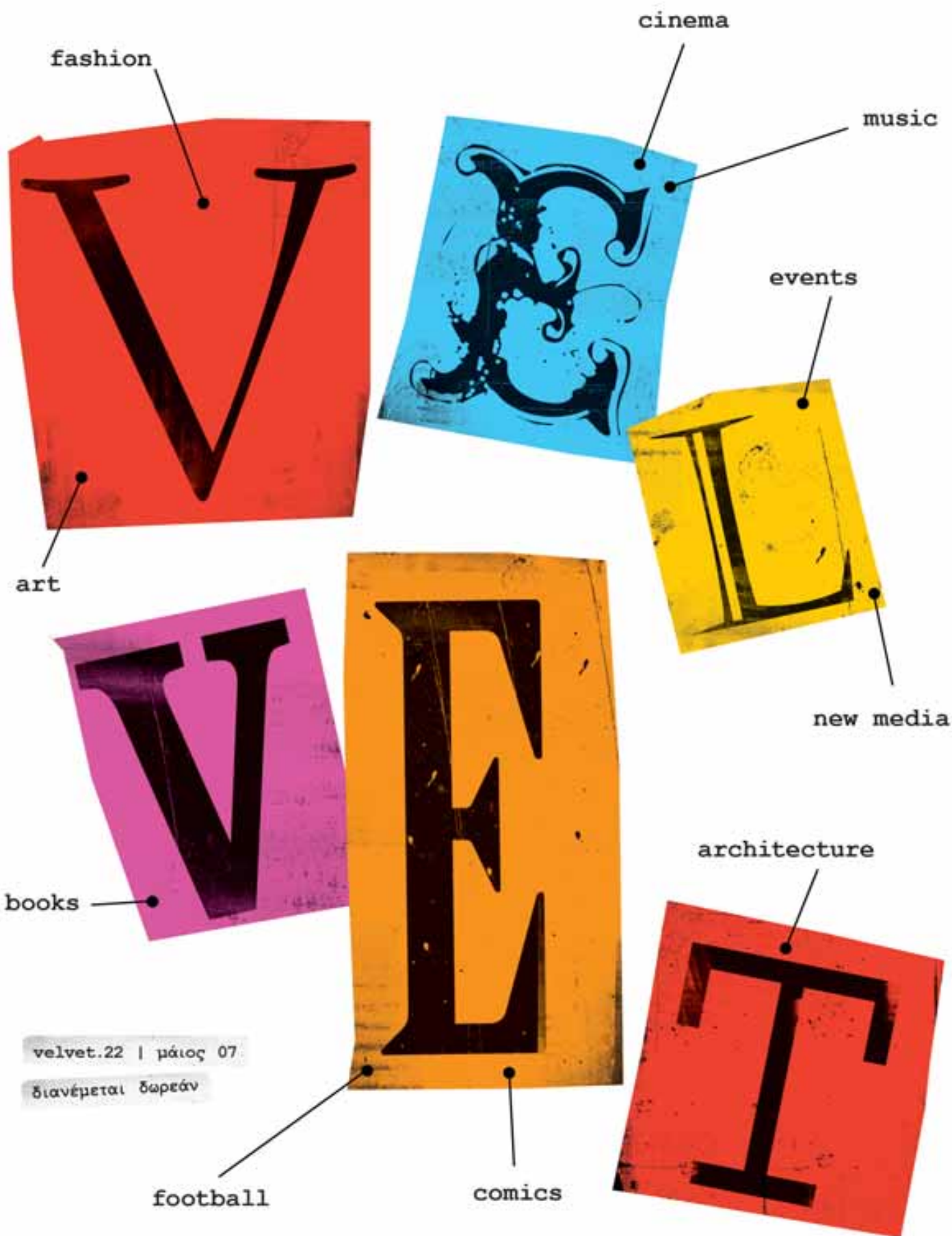

fashion

cinema

music

events

new media

architecture

comics

football

books

velvet.22 | μάιος 07

διανέμεται δωρεάν

2° POCKET THEATRE & POCKET ARTS FESTIVAL in Athens

Ψάξε
Ενημερώσου
Δήλωσε
συμμετοχή!

04/05 Opening Night, Video Poems after party στο Bios

Bios: 04/05 Opening Party, Video Poems | 05/05 T - Short | 06/05 Big Bang Festival | 04/06 - 10/06 Digital is Pocket (διαγωνιστικό) | 13/06 - 15/06 Pocket Theatre Forum (διαγωνιστικό) | 31/05 - 01/06 Radio Nights **Microcosmos:** 17/05 - 23/05 Cinema is Personal and Personal is Pocket | 24/05 Αφιέρωμα στον Jean-Luc Godard | 25/05 - 30/05 Cinema is Theatre and Theatre is Pocket | 20/05 - 23/05 Συλλεκτικές κινηματογραφικές αφίσες από την εταιρεία διανομής ταινιών τέχνης STUDIO (έκθεση) | 24/05 - 30/05 Cover Stories - Αφιέρωμα στην εταιρεία ECM | **Fnac:** 10/05 Pocket Seminar | 12/05 Demode duet | 17/05 Νίκος Παπαφυλίππου | 19/05 Λογοτεχνικός Μαραθώνιος | 25/05 Νύχτα Επιτραπέζιων | 02/06 Short from the Past | 13/06, 27/06, 04/07 Cinema is Different and Differend is Pocket | 09/06 - 04/07 Oh! My Photo - Ομαδική έκθεση φωτογραφίας **Altera Pars:** 09/05 - 13/05 Οι Γυναίκες που οι άνδρες τους λείπουν | 18/05 - 20/05 Βρεταννικός | 08/06 - 12/06 Κορμποράνος - Διάλογος | 21/06 - 23/06 Λυσιστράτη | 28/06 - 29/06 Η ματωμένη φωνή της νιότης | 04/07 Closing Night by moody radio - Απονομή Βραβείων **Μικρό Πολυτεχνείο:** 04/06 - 04/07 Pocket Artists | 18/06 - 19/06 Story Telling Festival (διαγωνιστικό) | 02/07 - 03/07 Let me take U down Alice (performance)

04/07 Closing Night by moody radio (Απονομή Βραβείων) στο Altera Pars

ΘΕΑΤΡΟ ΤΣΕΛΙΚΕ

www.mikropolytexneio.gr
T: 210 3243 306

Συνδιοργάνωση:

Bios
Microcosmos Filmcenter
Fnac
Altera Pars
Μικρό Πολυτεχνείο

join

Monika, serpentine,
Lanterna, Jackie Breaks,
Family Battle Snake,
Mhtera Falaina Tyflh,
Modrec, Mamma Kin,
Wild Honey, Wanna Be James,
Fuse For Peckar,
Wish Upon a Star,
The Callas, spectralfire and
Palindrome and more...

at
fab liquid
s t u d i o s

www.fabliquid.com

Βύρωνος 5
Δάφνη
Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

Χορηγοί επικοινωνίας:

ATHENS

VELVET
magazine

Cine.gr

ΜΕΛΟΔΙΑ
tv99.2

moody

faces./06
40 χρόνια Sgt.Peppers των Beatles

obsession./08
Element of Light: Μια βόλτα στον non
ψυχεδελικό πλανήτη του Robyn Hitchcock

camera./10
Oi! This is England | Un autre Ballon Rouge | Persona: Joan
Crawford | Margaret Tait: Poetic Film Medicines | Porn ! Porn !
Porn !: Ben Dover's Eager Beavers | RESFEST 10

new media./16
Los Nuevos Media Al Gijon!

b-sides./18
Songs from a room | Please God, Don't Make No Junk! | info:
η φετινή άνοιξη έρχεται από τον Βορρά | What would have
happened if... Monochrome Set | Pick-up | Indie Labels: Some
Bizzare Records

size./26
Προσοχή! Μεταβολή! Shopping! | World

art./32
Viewmaster | Art agenda | Omilite Elinika?

architecture./36
To the Punktas, Another Μπουρμπουλήθρα: Makoto
Yokomizo, Drop City, Ball Nogues, Μαθαίνοντας από το
Μαθαίνοντας από το Λας Βέγκας.

comics./38
DIY Small Press American Publication Companies

books./40
Patricia Highsmith

football./42
Final Sucks

pot pourri./44

zeppelin./46
Big Brother is Watching You!

mu space whore./48
John Burton from Leafcutter John

VELVET
τεύχος.22 | μήνας 07
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια
Λάκης & Άρνης Ιωάννης
Σχεδιασμός
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή
Δάφνη Δραγώνα
Διεύθυνση διαφήμισης
The Studio (art projects)
Υπεύθυνη διαφήμισης
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφημιστικό τμήμα
Σοφία Γιλουού
Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες
(velvet mornings)
Λάκης & Άρνης Ιωάννης
(obsession)
Δημήτρης Πολιτάκης
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίρκρας
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Γιάγκος Κολλισιάνος
Νίκος Λιάσκας
Μάκης Μηλάτος
Οδυσσεύς Νικητιανός
(new media)
Δάφνη Δραγώνα
(size)
Asako Masunouchi
Χριστίνα Ροδοπούλου
Κορίνα Τριανταφυλλίδου
(art)
Νάντια Αργυροπούλου
(architecture)
Ανδρέας Αγγελιδάκης
(comics)
Τάσος Παπαϊωάννου
(books)
Ηλίας Παναχαράκης
(football is life)
Αντρέας Κίρκρας
(zeppelin)
Σώτη Τριανταφυλλίδου

Συνεργάτες
Δανάη Βαρδαλή, Κωνσταντίνος
Δαγρετζίκος, Αλεξάνδρα Ζωιο-
πούλου, Ξένια Καηνακισόγλου,
Χριστόφορος Μαρίνος, Μάριος
Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου,
Μαρίλένα Σαλαμάνου, Dr. Faux,
Νατάσα Χτενιά, Αφροδίτη Ψαρρά
Φωτογράφος
Άγγελος Καϊτιάς

Έκδοση
The Studio (art projects)
Μιλιτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
Τ / Ε: 210 3314 923
velvet_magazine@yahoo.gr
www.myspace.com/
velvetmagazine
Παραγωγή
Multimedia A.E

Με το Vodafone CU η παρέα είναι πάντα μαζί

Τώρα με το νέο CU A LOT έχεις 250 λεπτά ομιλίας και video-κλήσης
χωρίς περιορισμούς κλήσεων, μόνο με 2,5€ την εβδομάδα.
Κάλεσε τώρα 1286.

Ζήσε τη στιγμή

Τα έχουμε πει πολλές φορές αλλά τα ξαναλέμε άλλη μια... είναι πλάσματος να μιλάμε για ελληνική σκηνή μόνο στη μουσική ή μόνο στα εικαστικά ή μόνο στα κινηματογραφικά πράγματα... η σκηνή δημιουργείται από 10 μπάντες, 20 εικαστικούς, 5 γκαλερί, 3 περιοδικά, 5 clubs κτλκτλ... η σκηνή πάνω από όλα είναι το «κλίμα», η αίσθηση ότι κάτι παίζει... τα βλέμματα που ανταλλάζεις στο δρόμο με παιδιά που τους κόβεις στην ίδια φάση με σένα... ο διάλογος μεταξύ των τεχνών, οι συνεργασίες, το ανοιχτό μυαλό, οι επιρροές... πολλά τα παραδείγματα...

Πού τα είδαν οι Who τα σπασίματα; Οι Wire ή ο Eno τα concept albums; οι Gang of Four την πολιτικο-arty στάση, το No Wave τα performance gigs; ο Mark E. Smith με αυτούς (!) τους στίχους, οι Raincoats, οι Flying Lizards, οι Sonic Youth με τον Mike Kelley και οι Black Flag με τον Raymond Pettibon, ο Jarvis που τον πετύχαινες στα μισά εγκαίνια εκθέσεων, ο Damien Hirst να σκηνοθετεί videoclip των Blur και ο Julian Opie να τους σχεδιάζει εξώφυλλα, οι Chicks on Speed, οι Horrors, οι Young Knives, οι Shitdisco... και άλλοι πάσαςσαςσας πολλοί...

Αυτόν το διάλογο έχουμε ανάγκη στην πόλη μας... δεν είναι δυνατόν το ότι σχεδόν κανένα από τα παιδιά στις μπάντες δεν γνωρίζουν καμία γκαλερί, ότι οι εικαστικοί δεν πατάνε σχεδόν ποτέ σε gigs και πάει λέγοντας... είναι σαν να αγνοεί ο ένας την ύπαρξη του άλλου, σαν όλοι να βλέπουν μια πόρτα και να φοβούνται ή να μην ξέρουν πώς να χτυπήσουν το κουδούνι... αν καταφέρουμε και ανοίξουμε αυτές τις πόρτες θα γίνει της κακομοίρας !!!!! :))))

Ακόμη πάντως και σε σχέση με αριθμούς να το δει κανείς, δεν είναι άσχημα... δεν είναι και λίγο για ένα συγκρότημα να γεμίζει το Bios, το AN, το Gagarin με υποτυπώδη διαφήμιση και σπρώξιμο στόμα με στόμα... anyway... το κοινό δεν είναι οι 300 που γεμίζουν το AN... το κοινό είναι όλοι αυτοί που γεμίζουν τη Μαημάκασα (όνομα και αυτό, ε;) στους Depeche Mode, κάνουν sold out στο Gagarin στους Kaiser Chiefs, στο Λυκαβηττό στον Nick Cave, τρέχουν να βρουν εισιτήριο για την επανεμφάνιση των Last Drive, γεμίζουν κινηματογράφους στις Νύχτες Πρεμιέρας, κάνουν ουρές για να δουν τις «Ζωές Των Άλλων» στο Άστυ, κατακλύζουν το ΔΕΣΤΕ στο Anathena και το Part Time Punks, γεμίζουν ασφυκτικά το Bios στα γενέθλια του Velvet για να δουν μια έκθεση, ταινίες και μπάντες...

Πού να ανοίξουν και οι πόρτες που λέγαμε πιο πάνω...

Στην Αθήνα η ομορφιά δεν χαρίζεται απλόχερα... είναι κρυμμένη... ψάξε-ψάξε και θα τη βρεις, την ομορφιά... αν την ποθείς...

A bientot
x

Ζήσε τη δύναμη της μουσικής, παντού!

Μπες στο Vodafone live! ή στο www.vodafone.gr
διάλεξε μέσα από 700.000 τραγούδια τα αγαπημένα σου,
κατέβασέ τα και πάρε τη μουσική παντού μαζί σου!

Ζήσε τη στιγμή

Χρέωση Vodafone live! 0,4165€ ανά είσοδο και 1,785€ ανά τραγούδι (τιμές με ΦΠΑ 19%).
Για τη χρήση της υπηρεσίας από κινητό απαιτείται συσκευή και δίκτυο 3G.

Νατάσα Χτενά:
"I get by with a little help from my friends,
I get high with a little help from my friends,
Going to try with a little help from my friends..."
Αν υπάρχει κανείς που να περίγραψε πιο απλά, πιο
αληθινά και πιο γλυκόπικρα τη ζωή, είμαι εδώ για
να την/τον αποθεώσω.

Δημήτρης Πολιτάκης: Νομίζω ότι το Rubber Soul
είναι καλύτερο...και το Revolver ίσως...

Δάφνη Δραγώνα: Tangerine trees, marmalade skies, cellophane
flowers, marshmallow pies... Lucy in the Sky with Diamonds.

Νίκος Λιάσκας: Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε που βγή-
κε αυτή η δισκάρα!!! Άντε να έρθει το 2047 να γιορτά-
σουμε την 40η επέτειο από την έκδοση του "D.I.Y or die"
των The Callas....άλλη μεγάλη δισκάρα κι αυτή!!!!

Asako Masunouchi: B----B----C-----!!

Άντα Θεοδωρακάκη: Tous προτιμώ
χωρίς τις μουστάκες στο Revolver!

Νάντια Αργυροπούλου: 40 χρόνια μετά, κανένα album cover δεν έχει γίνει
καλύτερα, κανένα δεν έχει σημειώσει περισσότερα σχόλια, αντιγραφές,
αναλύσεις και νομικούς πονοκεφάλους. Απόλυτα αντάξιο της μουσικής
επανάστασης της «άλλης» μπάντας.

Νατάσα Γιανναράκη: Τι τριάντα, τι σαράντα, τι πενήντα!

Άρης Ιωνάς: Έπος! Τώρα τι κάνουμε; Τι περιμένουμε;

Μάκης Μηλάτος: Πολύ γερό το κάνανε οι μπαγάσδες.
Σαράντα χρόνια και βαστάει ακόμα.

Λάκης Ιωνάς: The Band with The Kaleidoscope Ice.

Αντρέας Κίρκας: The happiest days in the life.

Ειρήνη Ζωγράφου: Τι μπορεί να πει κανείς μετά απ' όσα
έχουν γραφτεί; Συντροφιά σε πολλές ωραίες στιγμές.

Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου: Ευτυχώς ήμουν αγέννητη! Όταν συμπληρωθούν 40
χρόνια από την έκδοση του Wild Boys των Duran Duran θα πάθω κατάθλιψη...

SGT. PEPPERS LONELY HEARTS CLUB BAND
κάθε μήνα οι συνεργάτες του velvet σχοιιάζουν...

Σχεδόν πάντα πρώτο στις ψηφοφορίες με τα κα-
λύτερα albums όλων των εποχών το Sgt. Peppers
Lonely Hearts Club Band κηλίνει 40 χρόνια
ζωής...και τι ζωής...χιλιάδες διασκευές, επιρροές,
μύθους, σχόλια, μέρες και νύχτες... They hope we
have enjoyed the show...

ELEMENT OF LIGHT

Μια βόλτα στον ποπ ψυχεδελικό πλανήτη του Robyn Hitchcock

του Δημήτρη Πολιτάκη

Θα πρέπει να ήταν πριν είκοσι χρόνια όταν είδα ζωντανό στη σκηνή του Club22 στη Βουλιαγμένης, τον Robyn Hitchcock μαζί με τους Egyptians. Εκείνο το βράδυ είχε γίνει προφανώς κάποια παρεξήγηση μεταξύ διοργανωτή και μαγαζιού, γιατί ο κόσμος δεν είχε πάρει χαμπάρι ότι με το απόκομμα του εισιτηρίου έπαιρνες και ποτό. Μόλις το διαπιστώσαμε εγώ κι ένας φίλος μου απ' το σχολείο, βουτήξαμε κυριολεκτικά στο πάτωμα και μαζέψαμε όσα πεταμένα αποκόμματα βρήκαμε. Μεσοληβήσαν έτσι καμιά πεντακοσαριά μπύρες πριν αποφασίσουμε να εστιάσουμε στη μπάντα, που για μένα ήταν μια αποκάθυση (και όχι, δεν είχε να κάνει το αλκοόλ, αλλιώς ο έρωτας θα είχε εξατμιστεί την επόμενη μέρα μαζί με το χανγκόβερ): Ποπ ψυχεδέλεια υψηλής αισθητικής, υπέροχες μελωδίες, εξαιρετικά πνευματώδεις και σαρκαστικοί στίχοι (απ' όσο μπορούσα να καταλάβω τουλάχιστον). Και βέβαια το στιλ και η προσωπικότητα του Robyn Hitchcock, μια παρουσία που δεν μπορούσες να την καταχωρήσεις με ασφάλεια πουθενά, κάτι σαν τον Jonathan Richman που επίσης είχα «γνωρίσει» εκείνο τον καιρό όταν είχε παίξει στο

Ρόδον. Από τότε η σχέση με τον κόσμο του Robyn Hitchcock είναι περιστασιακή (έχει κυκλοφορήσει και χιλιάδες άλμπουμ ο μπαγάσας από την εποχή του πρώτου του γκρουπ, τους Soft Boys οι οποίοι συνέπεσαν αλλιώς δεν κόλλησαν καθόλου με το μηδενισμό του πανκ μέχρι το σχήμα που έχει φτιάξει τα τελευταία χρόνια με τον Peter Buck των R.E.M., τους Venus 3), αλλά σου περνάει και βαθιά. Πάντα είχα αλλιώστε αδυναμία στην εκλεκτή παράδοση των Άγγλων εκκεντρικών, και ο Hitchcock – αναγεννησιακό αγόρι, ποιητής επιστημονικής φαντασίας, ψυχεδελικός ζωγράφος του υποσυνείδητου, σουρεαλιστής βάρδος στη διάκενο μεταξύ πόλης και εξοχής – είναι υπέροχο τέτοιο δείγμα, κάτι σα διασταύρωση Barrett και Dylan που συντελέστηκε σε επεισόδιο του Doctor Who.

Η μουσική του είναι ένα ταξίδι σ' ένα οικείο ονειρόκοσμο όπου τα παραμύθια ζωντανεύουν με πολύ έντονους, αλλά σπανίως πολύ δυσοίωνους τρόπους. Ο σουρεαλισμός της εικονογραφίας περιλαμβάνει τα πιο απόκοσμα σύμβολα, αλλά ποτέ δεν αισθάνεσαι ότι απομακρύνεσαι πολύ μακριά από την κουζίνα του σπιτιού σου,

αφού εκεί ακριβώς βρίσκονται όλα αυτά τα φανταστικά πλάσματα: στο μυαλό σου δηλαδή, την ώρα που περιμένεις να βράσει το νερό. «Το νόημα του σύμπαντος είναι ένα μήλο. Αλλά μόνο αυτού του σύμπαντος»: ένας από τους χιλιάδες αφορισμούς του Robyn Hitchcock, που είναι cult θεός στην Αμερική εδώ και πολλή χρόνια – ο σκηνοθέτης Jonathan Demme έχει γυρίσει ταινία για πάρτη του, κινηματογραφώντας τον σε συναυλίες, ενώ τον κάλεσε να παίξει ένα γκεστ ρόλο και στο ριμέικ του Ανθρώπου από τη Μαντζουριά που γύρισε πριν μερικά χρόνια. «Δεν είναι το περιεχόμενο του τραγουδιού – είναι η εικόνα που φαντάζεσαι όταν το ακούς»: ένας άλλος αφορισμός – οδηγία χρήσης των κομματιών του, στα οποία μπορεί να συναντήσει κανείς τα πιο σαγηνευτικά απίθανα πράγματα: Ξενοδοχεία από γυαλί, Νεάντερταλ φαντάσματα, αγάσματα με γουόκμαν, ένα φωτισμένο τηλεφωνικό θάλαμο σε μια παραλία, τη Βασίλισσα Έλβις, το Διάβολο στο μίνι μπαρ ενός μοτέλ, ένα γερο με ημίψηλο καπέλο που προβάλλει στην επιφάνεια μιας λίμνης, μια ερωτική επιστολή που απευθύνεται σε τηλεοπτική

συσκευή («το παιδί μου θα σου μοιάζει, τ' ορκίζομαι»), νυμφομανείς ταραντούλλες, groovy παρακμή, ultra απίστευτους έρωτες, νησιά από ηλεξίγκλās, όξινα πουλιά, ανθρώπους – μπαλόνια, φεγγάρια στο βυθό, βράδια με τον Ρέιμοντ Τσάντλερ, Μινώταυρους στη Leicester Square, μαντόνες των σφηκών, διαφανείς εραστές, νυχτερινά τρένα για το Τρινιντάντ, την οδό ντε Κίρικο, τον άντρα που εφάρυγε τον εαυτό του... Κι αυτά είναι μόνο αποσπασματικές σκηνές που μούρχονται στο μυαλό... Θα ήταν τραγικό λάθος να νομίζει κανείς ότι ο ήρωάς μας είναι καμιά «καμένη, αλφαροῦσκιωτη» περίπτωση. Ίσα- ίσα, μοιάζει να τελεί πάντα αποκλειστικά και μόνο υπό την επήρροια ενός ιδιοφυούς (αλλά νηφάλιου) ρομαντισμού. Ο Robyn (αν μου επιτρέπει τον ενικό) πάντα τα λέει ωραία στις συνεντεύξεις, αλλά σπάνια τόσο προσγειωμένα – έκλεισε και τα 54 τον προηγούμενο μήνα – όσο στην περσινή του συνέντευξη στο εξαιρετικά καλόγουστο «ηγοτεχνικό» (ξενρωτος προσδιορισμός αλλά τέλος πάντων) περιοδικό The Believer: «Όλοι ζουν στον ίδιο επιφάνη, απλά αντιδρούν σε διαφορετι-

κούς χρόνους. Τα νέα είναι πάντα άσχημα. Πρέπει να ζήσει κανείς μ' αυτό. Το ίδιο συμβαίνει και στην εποχή του Πλάτωνα. Αυτό που αντικρίζουμε είναι το ανθρώπινο, το οποίο είναι ουσιαστικά ένα πείραμα που απέτυχε. Είναι ένα εξελικτικό άλημα που πιθανότατα δεν πρόκειται να λειτουργήσει και δυστυχώς το ίδιο το γνωρίζει. Εκεί βρίσκεται αλλιώστε εν μέρει και η γοητεία του τέρατος του Φρανκενστάιν. Ξέρεις, το θλιμμένο βλέμμα στα μάτια του τέρατος – γνωρίζει ότι είναι ένα φριχτά παραμορφωμένο πλάσμα που ρίχνει κοριτσάκια στο ποτάμι, αλλά θα ήθελε να κάνει κάτι καλύτερο. Έτσι είμαστε όλοι μας, λίγο πολύ...Διανοητικά, είμαι απαισιόδοξος. Αλλά όσον αφορά στην ενέργειά μου, στη δύναμη ζωής μέσα μου, αισθάνομαι πολύ ζωντανό ζω. Πριν από χρόνια έγραψα ένα τραγούδι με τίτλο «Το Μυαλό Μου Θέλει να Πεθάνει αλλά το Σώμα μου Θέλει να Ζήσει». Αυτός ήταν ο μοναδικός στίχος, κι αυτό τα λέει όλα για μένα... Δεν είμαι αισιόδοξος για τα επόμενα εκατό χρόνια, αλλά θα ήθελα πολύ να δω τι θα γίνει μετά, όταν θα έχει η στεγνώσει η λήσση του άμεσου μέλλοντος... Η τεχνολογία προσφέρει στους ανθρώπους καινούριες αλληγορίες, και το internet δείχνει ότι μπορεί να υπάρξει ένα τεράστιο διαδραστικό σύστημα χωρίς απαραίτητα να βρίσκεται κάποιος στην κορυφή. Βάζεις ό,τι θες μέσα και παίρνεις ό,τι θες. Το internet αγνοεί την ύπαρξή σου, δεν παρακολουθεί αν έκλεψες στο ζύγι – αυτό δείχνει ότι κατ' αναλογία μπορεί να υπάρξει και πνευματικό σύστημα χωρίς κάποιον θεό να ελέγχει από πάνω... Κατά καιρούς πολλοί άνθρωποι με ρωτάνε γιατί δεν γράφω ένα βιβλίο με ιστορίες για παιδιά – τους φαίνεται πολύ ταιριαστό στο στιλ μου – κι εγώ απαντώ ότι γράφω για ενήλικες ως παιδιά, πράγμα που εξηγεί μάλλον το αριθμητικό περιορισμένο ακροατήριό μου...»

Οι! This is England

της Νατάσας Γιανναράκη

Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '80, για μας που ήμασταν παιδιά τότε, φέρνουν στο μυαλό μας τα πρώτα Ατάρι και Σπέκτρον, τους κύβους Ρούμπικ, που μάταια προσπαθούσαμε να λύσουμε και τη Νιου Γουέιβ μουσική που έφτανε στ' αυτιά μας από τα κικάι μεγαλύτερων αδελφών και φίλων. Η Αγγλία, απ' όπου προερχόταν η μουσική αυτή, ήταν μια χώρα που συχνά ακούγαμε γι' αυτήν στις ειδήσεις, είτε εξαιτίας της «σιδηράς κυρίας», τότε πρωθυπουργού, Μάργκαρετ θάτσερ, που είχε φέρει τα πάνω κάτω στο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, είτε για τον πόλεμο στα νησιά Φόκλαντ, που τότε οι εκφωνητές αποκαλούσαν, εν αγνοία τους, Φόκλαντ. Την εποχή αυτή διαδραματίζεται η ταινία του Shane Meadows «This is England», που αυτή την εποχή παίζεται στις αίθουσες της Μ. Βρετανίας. Μέσα από την ιστορία ενός αγοριού που γίνεται μέλος μιας ομάδας σκίνχεντ, ο Meadows σκιαγραφεί ένα πορταίτο της επαρχιακής Αγγλίας των αρχών της δεκαετίας του '80. Η υποκοιλιτοσύνη των σκίνχεντ δεν έχει αναπαρασταθεί κινηματογραφικά όσο άλλες νεανικές υποκοιλιτοσύνες της Μ. Βρετανίας, εν μέρει λόγω της σύνδεσής της με το ρατσισμό. Το «This is

England» είναι, μεταξύ άλλων, μια απόπειρα να δούμε με άλλο μάτι το κίνημα των σκίνχεντ, θυμίζοντάς μας τη σχέση του με το σκα και τη ρέγκε, και να φωτογραφίσει μια στιγμή που δεν ήταν οξύμωρο να είναι κάποιος μαύρος σκίνχεντ. Αυτή η ακίνδυνη εκδοχή της σκίνχεντ κουλτούρας, που σχετίζεται με τη μόδα, τη μουσική και τη φιλία, αμφισβητείται στην ταινία και αντικαθίσταται από μια σκοτεινότερη και ασχημότερη πραγματικότητα όπου οι σκίνχεντ μισούν τη διαφορετικότητα. Πέρα από μια ιστορία ενηλικίωσης, το «This is England» έχει και πολιτική διάσταση. Δύο σημαντικοί πρωταγωνιστές δεν εμφανίζονται ποτέ επί της οθόνης. Η σκιά της Μάργκαρετ θάτσερ απλώνεται πάνω από την ταινία όπως ακριβώς σκοτεινιάζε τις ζωές όλων όσων μεγάλωσαν στην Μ. Βρετανία της δεκαετίας του '80. Η εργατική τάξη ήταν εκείνη που επλήγη περισσότερο από την οικονομική κρίση των αρχών της δεκαετίας και την αποδυνάμωση της βιομηχανίας. Η οικονομική κρίση κατέστρεψε ζωές και διέλυσε οικογένειες, το ίδιο και ο πόλεμος στα Φόκλαντ. Στην ταινία, ο πατέρας του Σον είναι ένας από τους στρατιώτες που πέθαναν στα

Φόκλαντ. Η απώλεια του πατέρα του είναι η αιτία που οδηγεί το Σον στο να στραφεί προς τους σκίνχεντ και γι' αυτό το «This is England» έχει και αντιπολεμική απόχρωση – προειδοποιεί έγκαιρα για τις κοινωνικές συνέπειες του πολέμου. Εκείνοι που οι ζωές τους δεν έχουν άξονα είναι πιο επιρρεπείς σε χαρισματικούς δημαγωγούς που σπέρνουν το μίσος. Η άφιξη του Κόμπο, ενός μεγαλύτερου σε ηλικία και γεμάτου απωθημένα και θυμό σκίνχεντ (που ερμηνεύει ανατριχιαστικά ο Στίβεν Γκράχαμ) είναι που ωθεί το μικρό Σον στη σκοτεινή πλευρά του κινήματος. Αλλά φαίνεται ξεκάθαρα πως ο θυμός του Κόμπο οφείλεται στο πόσο βαθιά κατεστραμμένος είναι. Ο θυμός του πηγάζει από το φόβο του: το φόβο πως του κλέβουν τη χώρα του, μαζί με ζήλια για ό,τι δεν έχει, είτε αυτό είναι τα χρήματα του Ασιάτη μαγαζάτορα ή η αγαπημένη οικογένεια ενός μαύρου σκίνχεντ.

Πα' όλες τις κοινωνικές του προεκτάσεις, το «This is England» δεν έχει τίποτα το διδακτικό ή επικό. Οι πρωταγωνιστές ζουν σε εργατικές κατοικίες περισσότερο μουντές παρά φρικιαστικές, σ' ένα κόσμο όπου, στη θέση των επιλογών επαγγελματικού προσανατολισμού υπάρχει μόνο ο στρατός, όπου οι τοπικοί αρχιμαφιόζοι είναι μικροκακοποιοί και όπου οι αγαπημένες οικογένειες είναι σπάνιο είδος. Η Αγγλία του Meadows είναι καυγάδες έξω από μαγαζιά με fish and chips, σαραβαλιασμένα φορτηγάκια και, πάνω απ' όλα, στιγμές αστείες και σπαραχτικές. Δηλαδή τα συστατικά της αγγλικής καθημερινότητας.

www.shanemeadows.co.uk
www.myspace.com/shanemeadows
www.thisisenglandmovie.co.uk

Un autre Ballon Rouge

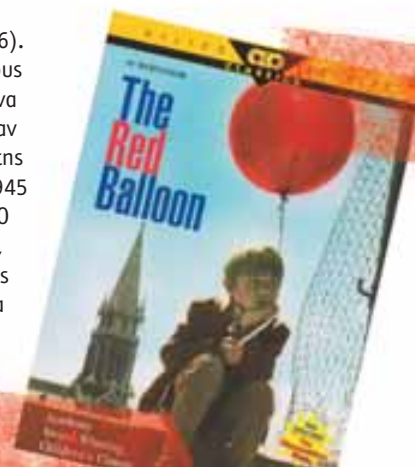
του Αντρέα Κίκηρα

Το θυμάστε το «Κόκκινο Μπαλόνι»; Αυτή τη γοητευτικότατη «παιδική» ταινία με τον ξανθούλη πιτσιρίκο που γυρίζει εδώ και κει στο Παρίσι έχοντας μόνιμα ξοπίσω του ένα κόκκινο μπαλόνι πηλίου – αιώνιο παιδικό φετίχ; Νομίζω ότι οι περισσότεροι που μεγαλώσατε – όπως εγώ – με EPT 1 και 2 (άντε, και ολίγη από YENED!), θα απαντήσετε θετικά. Το ταινιάκι αυτό που γυρίστηκε το 1956 από το σκηνοθέτη-φωτογράφο-κατασκευαστή παιχνιδιών Αλμπέρ Λαμορίς, έπαιζε στάνταρ σε ημέρες γιορτών (κυρίως Χριστούγεννα) και ήταν σχεδόν άπιαστο μέσα στα μόλις 34 λεπτά του να μην προλάβεις να ταυτιστείς με τον μικρό Πασκάλ, να μη σοκαριστείς βλέποντας το μπαλόνι να αργοπεθαίνει ζωωμένο από το χτύπημα της σφεντόνας ενός αηλιάμπουρα και να μην ανακουφιστείς από την τελική πολύχρωμη εξέγερση των υπόλοιπων μπαλονιών της πόλης. Τα φθαρμένα χρώματα του Λαμορίς, το χτυπητό κόκκινο του μπαλονιού, η φωτεινή θαμπάδα του υπό ανακατασκευή Παρισιού, ο ύμνος στο μουστήριο της φιλίας, συνθέσαν αυτό το μικρό αριστούργημα, για το οποίο δε θα βίλεπες το λόγο που θα σήκωνε ένα πιθανό ριμέικ του. Από τη στιγμή όμως που ενδιαφέρθηκε για μια – κάτι σαν – σύγχρονη εκδοχή του ένας θαυμάσιος σκηνοθέτης, όπως ο Κινεζο-ταϊβανέζος Χου Χαϊάο-

Χαϊέν, αξίζει τουλάχιστον λίγες προσοχής. Στα 60 του σήμερα ο Χου, από τους πρωτεργάτες του Νέου Ασιατικού σινεμά (ενός ακόμη δηλαδή «Νέου Κύματος», το οποίο εμφανίστηκε σε Ταϊβάν, Κίνα και Χονγκ-Κονγκ στις αρχές της δεκαετίας του '80) ακολουθεί μια καριέρα σταδιακής αναγνώρισης στη Δύση, με τις κομπές, λιτές και ανεπιτήδευτα μελαγχολικές ταινίες του να κερδίζουν όλο και περισσότερους θεατές, κι ας έχει μείνει σχετικά άγνωστη η πρώιμη δουλειά του, κάτι που παραδοσιακά συμβαίνει με τους σκηνοθέτες της Άπω Ανατολής (λόγω αποστάσεων, διαφορετικών κωδίκων, δυσχέρειας αναγνώρισης σε τοπικό επίπεδο κλπ). Με κάποιον τρόπο πάντως, έχοντας θαρρείς ενδοσκοπήσει στην έννοια της συνέπειας και συνέχειας της κινηματογραφικής τους γλώσσας, σκηνοθέτες όπως ο Χου καταφέρνουν να μη ρίχνουν τα στάνταρ τους όσο περνάει ο καιρός, αλλά απλά να ωριμάζουν – από κάπου το πήρα αυτό – δίχως να επαναλαμβάνονται. Θεωρούμενος και ως «μάστορας του μακρινού πλάνου και του τηλεφακού», ο Χου εγκλωβίζει τους πρωταγωνιστές του στα σχετικά ακίνητα, αλλά «φορτωμένα» αισθητικά κάδρα του, συνδυασμένα με μια ελλειπτική αφήγηση που αφήνει το θεατή να επιλέξει ή να αγνοήσει, κρατώντας ό,τι τον ενδιαφέρει στην πορεία. Πέρυσι είδαμε λοιπόν τις - εξαιρε-

τικές - «Τρεις Φορές» μια τριπλή εκδοχή ενός ρομάντζου απλωμένου σε τρεις διαφορετικές περιόδους του 20ου αιώνα με τους ίδιους νεαρούς πρωταγωνιστές, το 2003 είχε προηγηθεί το – αφιερωμένο στα 100 χρόνια από τη γέννηση του Γιασουχίρο Όζου – «Cafe Lumiere», με – τι άλλο; - σύγχρονα «οικογενειακά» υπερδέματα και αμέσως πριν (2001) το «Millenium Mambo» (ή «Εραστές της Χιλιετίας»), μια υπνωτιστική, βασανιστική καταγραφή ενός ερωτικού τριγώνου υπό τους ήχους ενός στοιχειωτικού techno-soundtrack. Πριν από την «παγκόσμια» καριέρα του, ο Χου είχε ξεκινήσει με κρατικά ελεγχόμενες παραγωγές που προσδοκούσαν να ελέγξουν τις αναταράξεις λόγω της ταχύτητας μετατροπής της Ταϊβάν από αγροτική σε βιομηχανική-καπιταλιστική κοινωνία, εστιάζοντας στις αντιθέσεις της ζωής σε ύπαιθρο και πόλεις («Χαριτωμένο Κορίτσι», 1980, «Χαρούμενος Άνεμος», 1981, «Τα παιδιά από το Φενγκουέι», 1983, «Σκόνη στον Άνεμο», 1986). Στη συνέχεια πέρασε σε επιμέρους στιγμιότυπα μέσ' από βεβαρυμένα ιστορικά backgrounds, όπως ήταν η επί μακρόν ιαπωνική κατοχή της Ταϊβάν και η ανατροπή της το 1945 («η Πόλη της Θλίψης», 1989, «Ο Μάστορας του Κουκλοθέατρου», 1993, «Καθιό Άνδρες, Καλύτερες Γυναίκες», 1995, «Τα Λουλούδια της Σαγκάης», 1998).

Γυρίζοντας στην Ευρώπη για πρώτη φορά, ο Χου θέλει να ονομάσει την ταινία του «Αναζητώντας το Κόκκινο Μπαλόνι», χωρίς όμως αυτό να είναι ακόμα βέβαιο λόγω δικαιωμάτων κλπ. Η ταινία, που πρόλαβε στο «και πέντε» να δηλωθεί για να κάνει την πρεμιέρα της στο φετινό Φεστιβάλ των Καννών (16 - 27 Μαΐου), γυρίστηκε βάσει ενός πρότζεκτ 4 ταινιών (οι άλλες τρεις έχουν ανατεθεί στους Τζιμ Τζάρμους, Ραούλ Ρουίθ και Ολιβιέ Ασαγιάς), για τη γιορτή των 20 χρόνων του Μουσείου Ορσέ του Παρισιού. Η σχέση του «Ballon» του Χου με αυτό του Λαμορίς φαίνεται να είναι σχετικά χαλαρή, καθώς αυτή τη φορά τη συντροφιά του μπαλονιού μοιράζεται εκτός από τον 7χρονο μικρό και η νεαρή Ταϊβανέζα μπέιμπι-στέρ του. Ανάμεσά τους «σκανάρεται» το ψυχολογικό στάτους της γκαντέμισσας μητέρας του, που υποδύεται η Ζιλιέτ Μπινός. Ίδωμεν...

camera./12

JOAN CRAWFORD

του Αντρέα Κίκηρα

Στις αρχές του 1925, τότε που το σαρ-σίστεμ του Χόλιγουντ έπαιρνε φωτιά, η MGM διάλεξε να προωθήσει την 20χρονη Τεξανή Λουσίλλ Λε Σουέρ, χορεύτρια με τέλειες κινήσεις και εξωτικό πρόσωπο με υπερμεγέθη ζυγωματικά, μέσω ενός διαγωνισμού στο περιοδικό Movie Weekly, προσφέροντας \$1000 σ' όποιον έβρισκε ένα νέο όνομα για την «καλλονή που επελέγη μεταξύ εκατοντάδων γυναικών στη Νέα Υόρκη για να αντιπροσωπεύσει την ιδανική νέα Αμερικανίδα». Η ίδια η Λουσίλλ, έγραφε το δημοσίευμα, «αδμονεύει για το νέο της όνομα, το οποίο ζητά να είναι εύκολο, εύκολο στην προφορά και να ανακαλείται αμέσως στην μνήμη». Σπουδαίο το μάρκετινγκ των 20s, δεν νομίζετε; Έτσι «γεννήθηκε» η Τζόαν Κρόφορντ, μία από τις λαμπερότερες σαρ της ιστορίας του σινεμά, με μια σταδιοδρομία γεμάτη από ups and downs σε βάθος 45 περίπου χρόνων. Ένα χαρακτηριστικό κινηματογραφικό είδωλο που προέκυψε και λειτούργησε ακριβώς με τον τρόπο που περιγράφει ο θεωρητικός Τζέιμς Μονάκο (2000) μιλώντας γενικά για τους σαρ: «δημιουργήματα του κοινού, πολιτικά και ψυχολογικά μοντέλα που επιδεικνύουν ορισμένα χαρακτηριστικά –αντικείμενα συλλογικού θαυμασμού». Η περσόνα της Κρόφορντ αρχικά προορίστηκε να απεικονίσει τον τύπο «flapper», τη μοντέρνα γυναίκα των 20s, που ζούσε ανεξάρτητα, έκοβε κοντά τα μαλλιά της, ήταν επιπόλαιη και κυνική, φορούσε μέικ-απ, ντυνόταν τολμηρά, κάπνιζε, έπινε αλκοόλ και διασκεδάζε. Με αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά, η Κρόφορντ έκανε το μεγάλο της άλμα ως Νταϊάνα στο «Our Dancing Daughters» του Χάρι Μπομόν (1928), όπου τα απανωτά φλέρτ της με τ' αγόρια αρχικά ήταν άκρως παρεξηγήσιμα, μέχρι που σταδιακά αναδεικνυόταν ο ανυπόκριτος και αγνός της χαρακτήρας. Αμέσως τα φώτα στράφηκαν πάνω της, εστιάζοντας στην προσωπική της ιστορία με τα Ντικενσιανά παιδικά χρόνια, επιτείνοντας με τον τρόπο αυτό το νέο μοντέλο του – ταιριαστού με την εποχή – σαρ «από το μηδέν». Γρήγορα ταυτίστηκε με το είδος του «γυναικείου φιλμ», που περιγράφει τον ατομικό αγώνα μιας γυναίκας (είτε είναι πόρνη – Η Βροχή», 1932 -,

είτε υπηρέτρια – «Ανάμεσα σε Δύο Καρδιές», 1934- , είτε ζήλτουτη κληρονόμος – «Ερωτικό Κοκτέιλ» - 1936) να σταθεί στα πόδια της με κάθε μέσο, αγώνας που τη φέρνει κάποια στιγμή αντιμέτωπη με τις δικές τις ενοχές, στις οποίες έρχεται τελικά και δρα ως καταλύτης η «αληθινή αγάπη» ενός άνδρα (για να μη δημιουργούνται και «επικίνδυνοι» συνειρμοί!). Οι μεταμορφώσεις της, με συνεχείς αλλαγές (συχνά και στην ίδια ταινία) σε φρύδια, μέικ-απ, ντύσιμο, χτένισμα, δημιούργησαν το μύθο της εργασιομανούς, εκκεντρικής και συνεχώς αναγεννώμενης σαρ, μέχρι που γύρω στο 1940 άρχισαν να τη βαριούνται και η εικόνα της ξεθύνει... Εκείνη όμως συνέχισε, αφήνοντας στα 40 της την MGM για τη Warner Bros και ακροβατώντας ανάμεσα σε Όσκαρ («Θύελλα σε Μητρική Καρδιά» του Μάικλ Κέρτιζ, 1945) και b-movies, με ανέλληστους θριάμβους μέσα στην παρακμή («Τζόνι Γκίτάρ» του Νίκολας Ρέι, 1954, εκπληκτική καουμπόισσα Βιένα), που ακολουθούνταν από χαριτωμένες bitchy-trashy καρικατούρες («Queen Bee», 1955) και με ρεσιτάλ εξεζητημένου, ωστόσο χορταστικού, τρόμου («Τι Απέγινε η Μπέιμυ Τζέιν» του Ρόμπερτ Όλντρις, 1962, ασύλληπτο πραγματικά δίδυμο με τη Μπέι Ντέιβις, «Πέντε Πτώματα Χωρίς Κεφάλι», του Ουίλιαμ Κασλ, 1964, ως μακελάρισσα με τσεκούρι, κ.ά.). Μια εικόνα ποθυμώμενη, που σύμφωνα με τον θεωρητικό Ρόμπερτ Άλνεν (1985) «ενσαρκώνει ευρύτερες κοινωνικές αντιφάσεις, αντιλήψεις για την έννοια της επιτυχίας και προσδοκίες για το ρόλο της γυναίκας στην κοινωνία». Μέσ' από τις εξαντλητικές δεσμεύσεις και περιορισμούς του σαρ-σίστεμ, η Κρόφορντ αποτέλεσε ένα παράδοξο υπόδειγμα μιας κατ' ουσία ανεξάρτητης και μοναχικής πορείας, ενός διαρκούς αγώνα με άγχος, συγκρούσεις, πολλές προσωπικές ήττες (με τρελό καρουζέλι γάμων και υιοθεσιών, επιμένοντας σε πράγματα που αδυνατούσε να κουμαντάρει), ενσωματώνοντας και στη ζωή της την περσόνα που δημιούργησε στο σινεμά, που για κάποιο λόγο ήθελε να είναι πρώτη και πάνω από όλους. Μέχρι το τέλος, Μάιο του '77, αφιέρωνε τον ελεύθερο χρόνο της για να απαντά προσωπικά στα γράμματα των θαυμαστών της...

it's not just a shop, it's a meeting point

MARGARET TAIT POETIC FILM MEDICINES

Η Ταϊνιοθήκη της Ελλάδας επιδιώκει κάθε Απρίλιο-Μάη να πραγματοποιεί ένα αφιέρωμα σε κάποια πρωτοπόρο γυναίκα σκηνοθέτιδα και η Μάργκαρετ Τάιτ θα είναι η τρίτη κεντρική φιγούρα μιας τέτοιας ρετροσπεκτίβας, μετά τις Λόρα Μάλβει (2004) και Μάγια Ντέρεν (2005). Λιγότερο αναγνωρίσιμη από τις προαναφερθείσες, η Τάιτ τράβηξε περισσότερο την προσοχή πάνω της μετά θάνατον (1999). Γεννημένη το 1918 στα νησιά Όρκνεί, ένα από τα πιο εξωτικά σημεία του ευρωπαϊκού χάρτη στο αρχιπέλαγος της Βόρειας Σκοτίας, η Τάιτ είχε σπουδάσει Ιατρική και είχε δουλέψει σαν γιατρός στη διάρκεια του Πολέμου, κάνοντας στη συνέχεια μια - σίγουρα ασυνήθιστη - στροφή προς τον κινηματογράφο. Έλαβε μάλιστα την κινηματογραφική της παιδεία στις αρχές της δεκαετίας του '50 στη Ρώμη (Centro Sperimentale di Cinematografia), την τότε καρδιά του ευρωπαϊκού σινεμά. Πέρα από τις νεορεαλιστικές καταβολές, η ιταλική εμπειρία αποτυπώθηκε σημειολογικά και στο όνομα Ancona Films που έδωσε στην εταιρεία παραγωγής που ίδρυσε γυρνώντας πίσω στο Εδιμβούργο. Στις ταινίες της Τάιτ, βλέποντας από την αρχή την - γραμμένη με κιμωλία πάνω σε φθαρμένο πίνακα - ταμπέλα «Ancona Films Presents», προετοιμάζεται κανείς για το «γραπτό» είδος του κινηματογράφου που θα παρακολουθήσει, αυτό που και η ίδια Τάιτ αποκαλούσε «Film poems». Διαμορφώνοντας την κινηματογραφική της γλώσσα ανάμεσα στους δρόμους του Εδιμβούργου και τα ημι-ονειρικά τοπία της υπαίθρου των Όρκνεί, η Τάιτ, σύμφωνα με τη Σκοτσέζα συγγραφέα Άλι Σμιθ, «διέθετε το ανοικτό μυαλό, τη φωνή και τη δομή της σκέψης ενός μπόνικ», διασταυρώνοντας τον ελεύθεριο ρυθμό και το μοντερνιστικό ύφος ποιητών όπως ο Ουόλτ Ουίτμαν και ο Χιου Μακ Ντάρριμντ μέσ' από ένα αυθεντικό («καθοριστικά θηλυκό») μονοπάτι. Το ίδιο και ο ιταλικός νεορεαλισμός - κατά τη Σμιθ - διασταυρώθηκε στην Τάιτ «με τον Σκοτσέζικο πραγματισμό, αισιοδοξία, γενναιοδωρία και διάθεση για πειραματισμό». «Where I am is Here», ένας χαρακτηριστικά «ανοιχτός», ρευστός, τίτλος μιας ταινίας της του 1964, ένα κινηματογραφημένο ποίημα βασισμένο σε ένα σενάριο 5 γραμμών, με σκοπό, όπως έλεγε η ίδια η Τάιτ, «να χτιστεί μια ταινία με τη δική της ιδιαίτερη λογική, τις δικές της ανάλογιες, ήχους, ρυθμούς και παραλληλισμούς, όλα μέσ' από τη στενή διερεύνηση του καθημερινού και του τετριμμένου, στην πόλη του Εδιμβούργου, στην οποία ζούσα τότε...» Πάντοτε χειροποιήτες και αυτοχρηματοδοτούμενες, οι ταινίες της Τάιτ συχνά κρύβουν εκπλήξεις είτε μέσ' από χρώματα που πρόσθετε η ίδια πάνω στο φιλμ, είτε με «αδόκιμες» αντιπαράθεσεις ήχου και εικόνας, σκιάς και φωτός, ονείρου και πραγματικότητας.

Το αφιέρωμα της Ταϊνιοθήκης στην Μάργκαρετ Τάιτ θα πραγματοποιηθεί από 17 έως 24 Μαΐου στον κινηματογράφο Τριανόν (Κοδριγκτόνος 21 & Πατισίων 101). Θα ηλαιοιωθεί από μια σειρά ταινιών Ελληνίδων σκηνοθετριών, με πιο ιδιαίτερη στιγμή την προβολή της ταινίας «Το Νησί της Σιωπής» (1958) της Λίλλας Κουρκουλάκου, μια σκηνοθέτιδα η οποία σε εντελώς ανύποπτο τόπο και χρόνο γύρισε αυτό το φιλμ με φόντο τη Σπιναλόγκα, το περιβόητο «νησί των χανσενικών» πάνω από το βορειοανατολικό κομμάτι της Κρήτης. Επίσης, στο αφιέρωμα περιλαμβάνονται ταινίες από τις Τάνια Μαρκετάκη, Φρίντα Λιάπη, Κλεώνη Φλέσσα, Γκαϊν Άγγελή, Στέλλα Θεοδωράκη, Μαρία Χατζημιάλη- Παπαλιού, Μάρσα Μακρή, Μαρία Κομνηνού και Εύα Στεφανή. Επίσημη προσκεκλημένη της εκδήλωσης θα είναι η Γερμανίδα σκηνοθέτιδα και καθηγήτρια κινηματογράφου Ούλβα Στεκλ, της οποίας θα προβληθεί η πολυβραβευμένη ταινία «The Sleep of Reason», μια παραλληλαγή του μύθου της Μήδειας στο Βερολίνο του 1983.

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Ben Dover's Eager Beavers

Περιμέναμε όλοι μας - και σεις φαντάζομαι - με ανυπομονησία τόσο καιρό να δούμε τον νέο Μπεν Ντόβερ. Και η αλήθεια είναι ότι ένιωσα ένα μούδιασμα ακούγοντας ότι ο καινούριος Μπεν θα ήταν ο - γεννημένος στο Καλιφόρνια - Πασκάλ Ουάιτ. Τελιοσπάντων, η B.D. Productions αυτόν διάλεξε, όπως και τον άσημο σκηνοθετάκο Στιβ Πέρι, ο οποίος προφανώς είναι «καλό παιδί» και δεν λήει όχι σε τίποτα. Σας βγάζω απογοήτευση, ε; Πώς να μη βγάζω, όταν βλέπω τον πύλη να κατεβαίνει επικίνδυνα. Φτωχά εφέ, διάλογοι για τα πανηγύρια, προβλέψιμη υπόθεση και ένας Ουάιτ που σε καμία των περιπτώσεων δεν στέκεται αντάξιος των προδοκιών. Το χειρότερο; Η ταινία δεν αναδεικνύει τίποτα από τον αέρα και την ατμόσφαιρα μιας μητρόπολης όπως το Μπλάκπουλ, με τον Πέρι να επιμένει μονότονα στους κλειστούς χώρους και το - και καλά - μυστήριο που κρύβεται στο (αγελαδίσιο μεταξύ μας) βλέμμα του πρωταγωνιστή του. Από τα νέα «Dover Girls», μόνο η Σόνια Λι έχει ελπίδες να ξανακάνει ταινία... Αξιοίμοι κύριοι παραγωγοί της B.D., καληνύχτα σας!

Σενάριο - Σκηνοθεσία: Στιβ Πέρι
Πρωταγωνιστούν: Πασκάλ Ουάιτ, Τζαμίλα Ντέιβις, Μάγια Μάνσον, Σόνια Λι, Μπομπ Σκοτ

camera./15

RESFEST10

της Αφροδίτης Παπρά

Νέα Υόρκη, Παρασκευή 22 Σεπτεμβρίου 2006. Το RESFEST 10 γιορτάζει τη 10η επέτειό του σαν πρωτοποριακό φεστιβάλ ταινιών και ψηφιακής τέχνης, που ξεκίνησε με μια πολύ ξεχωριστή παρουσίαση, στο Μουσείο Σύγχρονου Τέχνης του Σικάγο από τις 19-22 Οκτωβρίου και το ακολούθησαν μια μέρα αργότερα τα εγκαίνια στο Παρίσι, στο Κέντρο Pompidou. Το φεστιβάλ συνεχίζει το ταξίδι του σε πάνω από 43 πόλεις, σε έξι ηπείρους, κάνοντας τον γύρο του κόσμου (δυστυχώς χωρίς να κάνει στάση στην Ελλάδα), αγγίζοντας το κοινό με τον χαρακτηριστικό συνδυασμό πρωτοποριακών προβολών, parties και οριακών performances. Το φεστιβάλ έλαβε 2.200 φιλμ πέρυσι, μια συλλογή από εξαιρετικές ταινίες μικρού μήκους, πειραματικό animation, δυναμικά μουσικά videos και τελευταίας τεχνολογίας γραφικά. Εκτός από το Παρίσι, εγκαίνιασθηκε στο Βερολίνο, στη Τζακάρτα και στη Λίμα. Το φεστιβάλ φέτος πρώτη φορά παρουσιάζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες και αυτή την περίοδο παρουσιάζεται στη Νέα Υόρκη, το Λος Άντζελες και το Σαν Φρανσίσκο με 7ήμερα events - προβολές, debates και performances.

Για να γιορτάσει τα δέκα του χρόνια σαν θεσμός έχει συμπεριλάβει ειδικά αφιερώματα σε σκηνοθέτες που αναδείχθηκαν από άλλες χρονιές. Η ενότητα Unsung Heroes περιλαμβάνει σκηνοθέτες που μετέτρεψαν τα μουσικά video σε έργα τέχνης, με κλασικά promos από Air, Cornelius, UNKLE, Phoenix και άλλους, ενώ η ενότητα A DECADE OF RESFEST: 10 Seminal Short Films είναι αφιερωμένη σε δουλιές οι οποίες με την εφευρετικότητά τους κατάφεραν να επηρεάσουν τους σύγχρονους δημιουργούς και να αποτελέσουν σημείο αναφοράς στα φεστιβάλ πειραματικών ταινιών, όπως τα φιλμ Tongues and Taxis του Michael Overbeck, Snack and Drink του Bob Sabiston και Terminal Bar του Stefan Nadelman. Τρία ακόμη προγράμματα με σύνολο ταινιών μικρού μήκους που παρουσιάζονται είναι το State of the art που προσφέρει ένα mix από live-action, animation, γραφικά και ντοκιμαντέρ, το Out

of the Box με μικρού μήκους που κάνουν αναφορές στο περιπετειώδες, το παράλογο και το εκκεντρικό και το Fear and Trembling που εξετάζει τον τρόπο σαν το τελευταίο trend που επικρατεί στον κινηματογράφο. Το μεγάλο μήκος φιλμ που παρουσιάζεται αυτή τη χρονιά λέγεται Rock the Bells σε σκηνοθεσία των Casey Suchan και Denis Henry Hennelly. Πρόκειται για ένα ντοκιμαντέρ με πρωταγωνιστή τον promoter του Rock the Bells Festival 2004 στην Καλιφόρνια και την προσπάθειά του να επανενώσει τα εννιά μέλη των Wu-Tang Clan στη σκηνή. Το φιλμ περιλαμβάνει shows των Redman, Dilated Peoples, MC Supernatural, Sage Francis και άλλων και έχει χαρακτηριστεί ως το Woodstock της hip-hop. Οι δύο διάσημες ενότητες του φεστιβάλ, Cinema Electronica και Videos that Rock είναι μια επιλογή από τα πιο πρωτοποριακά clips που παρουσιάστηκαν πέρυσι και μουσικά videos των Basement Jaxx, Bright Eyes, Coldcut, Death Cab for Cutie, Gnarls Barkley, Hot Chip, The Knife, Massive Attack, The Presets, Tiga και Zero 7. Η ενότητα By Design με τελευταίας τεχνολογίας γραφικά παρουσιάζεται φέτος για 6η χρονιά με ό,τι πιο τελευταίο από Leftchannel, Grant Orchard, Ben Stokes και Graham Wood. Τιμώμενη μπάντα για φέτος είναι οι Radiohead με μια ρετροσπεκτίβα αφιερωμένη στα δέκα χρόνια της οπτικοακουστικής τους δημιουργίας.

Όταν πρωτοξεκίνησε το RESFEST μόλις είχαν κυκλοφορήσει στην αγορά οι πρώτες DV κάμερες και τα προγράμματα για μοντάζ είχαν αρχίσει να γίνονται προσιτά σε πολλούς δημιουργούς. Πίσω σε εκείνες τις μέρες κάποιοι συζητούσαν το πώς το internet θα μπορούσε να ανοίξει τους δρόμους για τον ανεξάρτητο κινηματογράφο. Σήμερα, όλες αυτές οι εικασίες για το πώς οι δημιουργοί θα μπορούσαν να συνδεθούν με το κοινό με νέους τρόπους έχουν γίνει πραγματικότητα και το RESFEST έχει γίνει παγκόσμιος πόλος αυτού του φαινομένου. Ας γίνει λοιπόν και η αρχή στην Ελλάδα, ελπίζοντας να ενδιαφερθεί κάποιος να το φέρει και εδώ.

LOS NUEVOS MEDIA AL GIJON!

Laboral Centro de Arte y Creación Industrial

της Δάφνης Δραγώνα

Δεν είμαι σίγουρη ότι είχα ξανακούσει για τη Gijon πριν. Είναι μία πόλη στην περιφέρεια της Asturias στη ΒΔ Ισπανία, με λιγότερους από 300.000 κατοίκους. Ρωτώντας έμαθα πώς είναι γνωστή για το φεστιβάλ της Semana Negra, για την παλαιότερα καλή ποδοσφαιρική της ομάδα (!) και για το surf – προσφέρεται σαν πόλη που βλέπει στον Ατλαντικό. Για το 2007 όμως το ενδιαφέρον είχε μεταφερθεί αλλού. Η περιφέρεια της Asturias είχε προγραμματίσει την ανοικοδόμηση ενός συγκροτήματος παιδιών κτιριακών εγκαταστάσεων του Φράνκο, για να στεγαστεί το Laboral, ένα κέντρο για την τέχνη, την επιστήμη, την τεχνολογία και τη «δημιουργική βιομηχανία», ακολουθώντας γνωστά παραδείγματα όπως αυτά της Ars Electronica στο Λιντς και του ZKM στην Καρlsruhe.

Αλλά τίποτα δεν είναι τυχαίο. Διευθύντρια του κέντρου είναι η Rosina Gómez-Baeza Tinturé, που αποφάσισε να αφήσει τη διεύθυνση της ARCO της Μαδρίτης για να στήσει ένα κέντρο με τελείως διαφορετικό προσανατολισμό από μία foire. Το Laboral στοχεύει στην έρευνα και παραγωγή έργων μέσω εργαστηρίων και σεμιναρίων που θα λειτούργουν σαν τόπος συνάντησης καλλιτεχνών από όλο τον κόσμο. Ταυτόχρονα επιδιώκει τη δημιουργία ισχυρών σχέσεων με την πανεπιστημιακή κοινότητα της περιοχής, αλλά και με τη βιομηχανία που θα μπορούσε να στηρίξει τις δράσεις του κέντρου.

Με πολύ καλή ομοιολογούμενως επιχορήγηση από την τοπική διοίκηση, το ξεκίνημα του Laboral στις 30 Μαρτίου ήταν μάλλον εντυπωσιακό, με τέσσερις εκθέσεις και ένα πρόγραμμα ομιλιών με πολύ γνωστά ονόματα από το διεθνή χώρο. Η Christiane Paul (Whitney Museum of American Art), η Jemima Rellie (Tate Modern) και ο Charlie Gere (Lancaster University) επιμελήθηκαν το Feedback, μία έκθεση αφηγηματική που συσχετίζει τη σημερινή τέχνη των νέων μέσων με παλαιότερα κινήματα όπως το Dada, το Fluxus, την Op-Kinetic Art και την εννοιολογική τέχνη και διερευνά τη σχέση έργου και θεατή. Φιλοξενώντας δίσσημα έργα όπως τους ‘δίσκους’ του Duchamp (Rotoreliefs, 1965), τα ματογυάλια (Dialogue Goggles, 1968) της Lygia Clark, το video του Open Score (1966) του Rauschenberg αλλά και σύγχρονα έργα όπως αυτά της Τζέννης Μαρκέτου για τις κάμερες παρακολούθησης, του Antonio Muntandas για τη χαρτογράφηση των δικτύων ή της Marie Sester για τη βία και τα media, η έκθεση παρουσιάζει διαφορετικές εκφράσεις της αντίδρασης και της ανάδρασης (feedback) όπως

διατυπώνονται σε έργα από διαφορετικές χρονικές περιόδους.

Στις διηλθανές αίθουσες του Laboral φιλοξενείται το Gameworld, μία μεγάλη έκθεση για τη game art και την ανεξάρτητη σκηνή των video games που αναπτύσσεται σήμερα. Ο βασικός επιμελητής της έκθεσης Carl Goodman (Museum of Moving Image, NY), με τον οποίο είχα την τύχη να δουλέψω για το Gameworld, θέλησε να παρουσιάσει game projects 40 δημιουργών που ανατρέπουν ή αξιοποιούν με νέους τρόπους τα δεδομένα της βιομηχανίας των games. Η έκθεση περιλαμβάνει εγκαταστάσεις που βασίζονται στο ιστορικό pong, videos, machinimas, stills και prints. Παρουσιάζονται επίσης αρκετά mods και hacked videogames όπως το Super Mario Movie του Cory Arcangel καθώς και projects που πειραματίζονται ως προς το gameplay όπως το 2nd(!) Person Shooter του Julian Oliver ή το Darkgame του Eddo Stern. Αρκετά είναι και τα πολιτικά videogames καλλιτεχνών, με πιο γνωστό το αμφιλεγόμενο Super Columbine RPG του 25 χρόνου Danny Ledonne που πρόσφατα δίκασε το Slamdance των games γιατί αναφέρεται στη δολοφονία παιδιών από συμμαθητές τους στην Αμερική το 99. Παράλληλα με το Gameworld και το Feedback, το Laboral εγκαινίασε το LabCyberspaces, μία έκθεση με τα 10 καλύτερα projects που αξιοποιούν το ίντερνετ σαν εργαλείο και επελέγησαν μέσα από ένα ανοιχτό call και το Extensions – Anchors, μία έκθεση με έργα - παρεμβάσεις στην πόλη από καλλιτέχνες της περιοχής.

Αν ένας από τους βασικούς στόχους ενός κέντρου είναι να προσεγγίσει το κοινό της περιοχής, η πρώτη προσπάθεια του Laboral πέτυχε. Οι επισκέπτες είναι άτομα όλων των ηλικιών, που έρχονται με διάθεση να δουν και κυρίως να συμμετέχουν. Αυτό ίσως και να συμβαίνει γιατί οι Ισπανοί φαίνεται να κατανοούν ότι ένα νέο κέντρο με κρατική/τοπική επιχορήγηση, οφείλει να τους αφορά και να παίζει κάποιο ρόλο στην πόλη. Από την άλλη βέβαια, ίσως δεν είναι ακόμα όλες οι εκθέσεις έτοιμες για ένα τόσο δεκτικό κοινό. Στο Feedback προκλήθηκε αναστάτωση, όταν κάποιοι από τους επισκέπτες παρασυσρόμενοι από το γενικότερο πνεύμα, άρχισαν να αγγίζουν και να μετακινούν έργα καλλιτεχνών που δεν ήταν «interactive». Χρειάστηκε να προστεθούν ταμπελάκια «Please do not touch» στα περισσότερα από τα εκθέματα για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα. Η εκδίκηση του interactivity σκέφτηκα. Επιτέλους!

www.laboralcentrodearte.org

του Μάκη Μηλιάτου

AU REVOIR SIMONE...

...όπως έλεγε και ο Pee Wee ζώντας τις μεγάλες περιπέτειες. Θυμάσαι;
Τα πρώτα αθώα χρόνια της νέας εποχής με ήχους από casio, korg, univox, alessis, rhythm ace, yamaha και suzuki. Γι' αυτό τις διατρεφούν οι Γιαπωνέζοι, αν και λευκές από το Μπρούκλιν, ανήκουν στη φυλή του pacman και ξέρουν απ' έξω κι ανακατωτά τις Pizzicato Five, τον Cornelius, τους Fantastic Plastic Machine και τον Yoshinori Sunahara.
Η Erika Forster και η Annie Hart γνωρίστηκαν στο τρένο και γρήγορα συμφώνησαν ότι ο ήχος ενός casio τις ξεσηκώνει. Όταν συνάντησαν τη Heather D' Angelo που της άρεσε το drum machine, ε! τότε έγιναν ορχήστρα. Ήταν 2003... Και μετά ένα mini-lp, οι τρελαμένοι Γιαπωνέζοι, τραγούδια τους σε ταινίες και τηλεοπτικές σειρές και πριν από μερικές εβδομάδες το πρώτο τους κανονικό άλμπουμ: "The Bird of Music".
Ξεκίνησα να γράφω ένα κομμάτι για τη Nico (με πρόλαβε ο Πολιτάκης) και τότε σκέφτηκα τι Au Revoir Simone, αν και δεν έχουν καμία σχέση. Κι όμως σε αυτόν τον happy ηλεκτροπόν ήχο των τριών κοριτσιών που τσιμπολογάει από Belle & Sebastian, από B 52's, από kraut rock κι από We Are Scientists, συχνά παραδοκεί μια μελαγχολία κι ένα ψυχεδελικό τριπ που σε συνδυασμό με τη φωνή κάποιας από τις τρεις (δεν ξέρω να πω ποιας), μου φέρνει συχνά στο μυαλό τη Nico. Είναι κι αυτή η αγάπη τους για τα παλιά όργανα, το harmonium που έγινε σήμα κατατεθέν για τον ήχο της «θεάς του φεγγαριού» και τα casio (αλλά και τα υποήλιπα ρετρό τζιμπράλτζα) που συγκινούν τις Au Revoir Simone.
Δεν κάνουν κάτι που δεν ξέρουμε, ούτε έχουν τρομερές ιδέες, αλλά να... πάντα θα τσιμπάω με τα κοριτσίστικα γκρουπ που έχουν στιλ, καλή διάθεση και κάνουν σκανδαλιές μ' ένα casio ή με μια κιθάρα.

ΛΕΩ ΝΑ ΠΑΩ

Από συναυλίες κι αυτό το καλοκαίρι... too much, αλλά μ' αυτή την επαρχιώτικη, βλαχοβαλκανική νοοτροπία ότι ζούμε στο 1975-1980 ένα πράγμα. Heavy metal να φάνε κι οι κότες (και τρώνε), κάτι νεο-ρετρό της δεκαετίας του '80 (που είσαι νιώστη που ήλεγες πως θα γινόμουν ήλιος), όσοι «ελληνοποιημένοι» είναι διαθέσιμοι (Placebo, Evanescence, Scorpions, Black Sabbath, Tiger Lillies, Faithless, κλπ.) και όσοι επανασυνδέθηκαν προσφάτως, διότι είμαστε αισθηματίες κατά βάθος και οι επανασυνδέσεις μάς προκαλούν μία συγκίνηση.

Πλην όμως έρχονται μερικά γκρουπ που πέρυσι και φέτος έβγαλαν δισκάρες (Air, Roots, dj Shadow, Beirut, !!!.) και μερικά που ούτως ή άλλως αξίζουν τον κόπο ή έρχονται στην ώρα τους (Fisherspooner, Method of Defiance, Calexico, Sophie Solomon, Ayo). Όσοι ξέρω πάντως, θα πάνε στο Primavera και δικαίως.

ΜΙΣΟΑΔΕΙΟ Ή ΜΙΣΟΓΕΜΑΤΟ;

Αν κατάλαβα καλά, διαβάζοντας το ρεπορτάζ της Καθημερινής (29/4) που έκανε ο Δημήτρης Ρηγόπουλος, μισοάδαιο το βλέπει το ποτήρι όσον αφορά το (πλεγόμενο) ελληνικό ροκ. Ο τίτλος του άρθρου ήταν: «Η Αθήνα ροκάρει, το κοινό απουσιάζει» και ο υπότιτλος: «Υπερπροσφορά σχημάτων και συναυλιών στην εναλλακτική σκηνή, αλλά η πρωτεύουσα αδυνατεί να την απορροφήσει». Μπορεί οι διαπιστώσεις να είναι (εν γένει) σωστές, το θέμα όμως είναι πώς ήταν τα πράγματα πριν από δυο-τρία χρόνια ακόμη; Επειδή τίποτα δεν είναι τυχαίο, αυτή η έκρηξη κάτι σημαίνει, τα γκρουπ που είναι δεκάδες, τα live που αυξάνονται, οι δίσκοι που κυκλοφορούν χέρι με χέρι, τα συγκροτήματα που γίνονται talk of the town, τα άρθρα σαν κι αυτό που φιλοξενούνται στην Καθημερινή, στον Ταχυδρόμο, στην Ελευθεροτυπία... Παντού.

Αν όλη αυτή η φάση μπορεί να καταλάβει μεγαλύτερο χώρο (που όμως πάντα θα είναι αναλογικά μικρός) θα φανεί σύντομα, όπως και αν το κοινό είναι πρόθυμο να ακολουθηθεί. Πάντως υπάρχει ένα κοινό που όλο και αυξάνεται, εταιρίες δίσκων που ενδιαφέρονται για αγγλόφωνα γκρουπ (μετά από 20 χρόνια), ένα σωρό διαγωνισμοί σε εξέλιξη, live που συγκεντρώνουν αρκετό κόσμο και ενδιαφέρον, εμφανίσεις ελληνικών γκρουπ και dj στο εξωτερικό. Μια κινητικότητα που κάτι σημαίνει και που έχει 20-25 χρόνια να συμβεί. Εξ ου και η κουβέντα άλλωστε... Άρα το ποτήρι είναι μισογεμάτο. Μην το χύσουμε μόνοι μας...

**ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ
ΑΚΟΜΗ CD;**

**Απ' ό,τι όλη δείχνουν όχι και για πολύ
ακόμη. Οι πωλήσεις κατρακυλάνε με
ταχύτητα σκιέρ σε κατάβαση πηλαγιάς
και οι εταιρίες κοιτάνε πώς θα σωθούν
από ένα πιθανό κραχ.**

Μια κασετίνα λοιπόν με δύο cd, ένα dvd κι ένα βιβλίο με φωτογραφίες και μάλιστα από μια μικρή και πολύ καινούργια ανεξάρτητη εταιρία, είναι -αν μη τι άλλο- μια γενναία απόφαση, μια ταυμάσια κίνηση.

Η ολοκαίνουργια Puzzlemusik του Χρήστου Αιξέδουπου κυκλοφόρησε μόλις τη δουλειά του κιθαρίστα Socos και των Live Project Band που βασίζεται στον Κάφκα και είναι η συνέχεια (:) μιας θεατρικής-μουσικής-χορευτικής παράστασης που παρουσιάστηκε πέρυσι στο Επί Κολωνών.

Ένα ογκώδες και δαιδαλώδες progressive μουσικό έργο, βασισμένο στον ήχο της κιθάρας του Socos (που παίζει μόνος του κι όλα τα υπόλοιπα όργανα) και μας πάει χρόνια πίσω, τότε που αυτό το μουσικό είδος κυριαρχούσε και μεγαθυρούσε.

Βέβαια το τι εισπράττει κανείς από οποιονδήποτε συγγραφέα διαβάζει είναι μια εντελώς προσωπική υπόθεση, αλλή (εγώ) ακούγοντας το έργο αυτό, δεν συνάντησα τον Κάφκα.

Πέραν αυτού όμως, το όλο εγχείρημα είναι εντυπωσιακό, η δεξιοτεχνία στην κιθάρα υψηλού επιπέδου και το όλο project πολυμορφικό και πολυδιάστατο, αφού μπορεί κανείς να βρει σ' αυτό στοιχεία από πολλά και διαφορετικά μουσικά είδη του παρόντος και του παρελθόντος.

ΤΟΥΣ ΛΕΝΕ: VON SUDENFED...
(αν δεν μας κάνουν πλάκα)

Μάλιστα δύσκολο, αφού όπου να 'ναι κυκλοφορεί ο δίσκος τους... με αυτό το όνομα. Μόνο ο Mark E. Smith θα μπορούσε να το σκεφτεί.

Τελικά του ταιριάζει η electro και οι χορευτικοί ήχοι, φάνηκε κι από την εποχή του "Telephone thing" και τη συνεργασία του με τους Inspiral Carpets στο "I Want You". Αυτή η ρέπληκα-έν-ρινη φωνή και η απύθμενη τρέλα του δίνουν την άνεση, αλλά και το δικαίωμα, να μεταπηδάει εντυπωσιακά από το punk-garage-rock 'n' roll στην electronica. Η συνεργασία του με τους Mouse of Mars γέννησε το άλμπουμ "Tromatic Reflexxions" κι ένα γκρουπ-side project που βαφτίστηκε Von Sudenfed. Μάλιστα μας υπόσχονται και δεύτερο άλμπουμ, ενώ συντόμως θα περιοδεύουν together.

Το clip από το πρώτο τους σινγκλίκι ντυμένοι γυναίκες, είναι highlight του youtube. Ήχος σκληρός, αναφορές στο kraut rock, στους New Order, στους LCD Soundsystem και αυτή η απίστευτη φωνή που μπορεί να τρελάνει όλα τα mouse of mars. Όσο περνάνε τα χρόνια γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο ότι από τις rock 'n' roll μούρες της γενιάς του, ο Mark E. Smith είναι από τις καλύτερες, δημιουργικότερες και πιο ιδιαίτερες περιπτώσεις. Και ακόμη ακούγεται ακμαίος. Οι Mouse of Mars υπονομεύουν τον ήχο τους, ο Mark τσακίζει κάθε έννοια μελωδίας, οι Von Sudenfed θα προκαλέσουν συζητήσεις.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

"Some of my songs are like aquariums. You can see things behind other things, everything 's moving".

(Από συνέντευξη του Tom Waits στο Mojo)

Είναι η προσευχή του τώρα, ενώ πλησιάζει το ισοπεδωτικό καλοκαίρι, κι ενώ αναμένουμε τον καινούριο ήχο που θα μελανάσει τα ώτα και τις ψυχές μας. Που θα παραλύσει όλα μας τα εντόσθια. Που θα μας αληθάνει τα φώτα και τα υπουργεία.

Ευτυχώς οι ουρανοί είναι ανοιχτοί. Το ίδιο και το ταχυδρομείο της Βαρκελώνης, χάρη στο οποίο λαμβάνω το ντεμπούτο Ρονγκ-πλίερ των Euripidis and his Tragedies, κατά κόσμον Ευριπίδης Σαμπάτης (και οι – Ισπανοί – φίλοι του), ο Ευριπίδης μας τελοσπάντων (ή Μηελμοντίνο όπως τον φωνάζουν κάποιοι-οί – δάσκαλοι να πιστέψει κανείς ότι πρόκειται για ντεμπούτο, τόσο προσεγγμένος και καθοδουημένος, σχεδόν άψογος, είναι. Εξαιρετικά μεστός, τόσο σε επίπεδο ενορχηστρώσεων όσο και σε επίπεδο «ατμόσφαιρας» και συναισθήματος των τραγουδιών, αποτελεί μία απολαυστική πλατφόρμα για το «Ευριπίδειο» ταλέντο και την «Ευριπίδειο» προφορά του ξενιτεμένου σαιδού και επιδέξιου πιανίστα από τα μικράτα του. Για μένα, είναι ακριβώς αυτή η πτυχή του μορφωμένου «παιδιού της μαμάς», σε συνδυασμό με την «αφελή» indiepop/sixties κουλτούρα στην οποία είναι εμποτισμένος, που κατασκευάζει τη γοητεία του. Άλλοτε ελθαφρής, άλλοτε μελαγχολικός, άλλοτε ηλιόλουστος, άλλοτε ερεβώδης, ακόμη και φοβιστικός, μα πάντα ακαταμάχητα μακρόσυρτος. Αγαπημένη μου στιγμή το ανατριχιαστικό αισιόδοξο wall of sound Gregory που κλείνει το δίσκο (προσοχή όμως: ακολουθεί το κρυφό και άκρως συγκινητικό Τα Πρωινά της Κυριακής στην Αθήνα, ο μοναδικός ύμνος σε ελληνικό στίχο).

Θυμάστε τη Lederhosen Lucil, την υποτιθέμενη Βαυαροπούλλα που με άφταστο μπριό φιλητράρισε μέσα από το παλίδι συνθεσάιζερ Yamaha της σχεδόν όλη τα μουσικά είδη του 20ου αιώνα, ένα βράδυ στο Blue Bar, προσκεκλημένη του Κορμπόραου; Ε λοιπόν, έχαστε την, τουλάχιστον προς το παρόν. Η δημιουργός της Krista Muir, από το Μόντρεαλ, αποφάσισε να τη βάλει κατά μέρος και να ηχογραφήσει με το πραγματικό της όνομα (και τα πραγματικά της μαλλιά), μία σειρά μικρόγλυκων αλλιά πάντοτε γελαστών και εξαιρετικά μελωδικών τραγουδιών με συνοδεία ukulele (το περίφημο χαρμό ακουστικό τετράχορδο από τη Χαβάη, δοξασμένο από το μεγάλο Tiny Tim, και τελευταία ήταν της μόδας). Το αποτέλεσμα, παρότι δε διαθέτει την τρέλλα της Λουσιλ, προκαλεί ρίγη άηλου είδους, πιο μοναχικά ίσως. Η Κρίστα ανυπομονεί να επιστρέψει στην Αθήνα και αν όλα πάνε καλά θα έχουμε την ευκαιρία να την (ξανα)δούμε ζωντανά το Σεπτέμβριο.

myspace.com/evripidisandhistragedies
myspace.com/kristallmuir
myspace.com/jeansteam
myspace.com/electronicat
myspace.com/xandend
myspace.com/adultadult
myspace.com/mrquintron
myspace.com/gravytrainband

Χαρακτηριστική είναι εξάλλου τελευταία η στροφή, εκ μέρους μουσικών αμιγώς ηλεκτρονικών, προς ακουστικούς ήχους. Οι Βερολινέζοι Jeans Team ποζάρουν μέσα σε χωράφια με παλιομοδίτικα κοστούμια και καπέλα σαν όλοι οι Pale Fountains για το εξώφυλλο του καινούριου single Das Zelt, δείγμα πλήρως ακουστικής ποπ, ενώ το Kopf Auf που αποτελεί και τον τίτλο του καινούριου τους άλμπουμ περιστρέφεται γύρω από μία Ντυλανική κιθάρα, αλλά η ως συνήθως υπερβολική καθαρότητα της παραγωγής, ενώ μάλλον ταιριάζει στις disco συνθέσεις τους, εδώ τους καθιστά μέχρι και

αντιπαθητικούς. Αντίθετα, στο Chez Toi, το καινούριο single του, ο Fred Bigot, γνωστός ως Electronicat, τοποθετεί στον πυρήνα της ρομαντικής μελωδίας μία ακουστική συγχορδία, διατηρώντας παράλληλα το βαρύ και βρώμικο ηλεκτρο-σήμα κατατεθέν του. Τις περαιτέρω ακουστικές ανησυχίες του αναπτύσσει στο καινούριο και αρκετά ενδιαφέρον σκίμα-ντουέτο X and the Living End όπου η φιλενάδα του Catriona Shaw (γνωστή ως Queen of Japan) υποδύεται – επιτυχώς – ένα είδος μεταμοντέρνας Tammy Wynette. Κρίνοντας από τα τέσσερα τραγούδια της σελίδας τους στο myspace – όλη διαφορετικά μεταξύ τους – πρέπει να μας επιφυλάσσουν ευχάριστες εκπλήξεις στο μέλλον, κι así έχει κάτι το ελαφρά εκνευριστικό η φωνή της.

Μιλώντας για μουσικά ζεύγη, το καινούριο άλμπουμ των Adult. με τίτλο Why Bother? τους βρίσκει σε φόρμα, με το γνώριμο ηθεκτισμένο νεύρο τους στο φουή για το σινγκλ I Feel Worse When I'm With You, αλλά κατά τα άλλα δείχνοντας και μία πιο ήσυχη, σχεδόν μελαγχολική πλευρά, γεγονός που συνεισφέρει στην πληθωρικότητα του δίσκου. Από την άλλη, το Paris-Berlin (τίτλος άστοχος και ανόητος) των Stereo Total δεν κρύβει καμία αληθινά αξιομνημόνευτη μελωδία, ενώ το νεύρο και η φρεσκάδα τους ομοόε- να και ξεθωριάζουν. Τι κρίμα.

Κατά τα άλλα, ο μεγάλος
Quintron επιστρέφει εξίσου – δυ-
στυχώς χωρίς τη Miss Pussycat
– μένα Ε.Ρ. ονόματι Jamskate,
όπου βρίσκουμε τον παλιό
καλό... Quintron, όπως πάντα με
το δικής του εφεύρεσης μελίρ-
ρυτο όργανό του, αλλά χωρίς
ιδιαίτερες εκπλήξεις. Αντίστοιχα,
το καινούριο single του αν Gravy
Train!! ονόματι Wutchu Doin’
Tonite? είναι χορευτικότατο,
μελωδικότατο, νοστιμότατο, αλλά
χωρίς καμία καινοτομία (κάτι που
δε θα μας εμποδίσει βέβαια να το
ρουφήξουμε, να το φτύσουμε και
να το ξανακαταπιούμε ένα εκα-
τομμύριο φορές αναμένοντας το
καινούριο άλμπουμ που βγαίνει
τον Ιούλιο). Αξιοσημείωτη και η
D.I.Y. powerpop σόλο προσπά-
θεια του Hunx με τη χαριτωμένη
μυξιάρική φωνούλα του.

Η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια με χαρά έχουμε δει ελληνικές μπάντες να ξεφεύγουν από τα ροκ στερεότυπα που επικρατούσαν τα προηγούμενα χρόνια – τότε που αν δεν ήσουν ροκάς, όχι μόνο δεν σου δίνανε σημασία, αλλά σε χλευάζανε και από πάνω. Έχω προσωπική εμπειρία από γνωστό και επώνυμο μουσικό-σκάουτερ (και καλή) σε μεγάλη δισκογραφική εταιρία που απέρριψε το demo μας όταν, στην ερώτηση που μου έκανε «τι μουσική παίζετε», απάντησα στεγνά «όχι ροκ», μου το επέστρεψε χωρίς να πει δεύτερη κουβέντα. Ροκ, σκυλιάδικο, είτε είναι ποπ, είτε απόφοιτος σκύλος, είτε έντεχνο και μη (τι απαίσια λέξη είναι αυτή, άκου έντεχνο, δηλαδή τα άλλα είναι άτεχνα as πούμε;), είναι αυτά που προτιμά να απορροφήσει η καταναλωτική μάζα της χώρας. Πίσω από τα φώτα και τις πίστες όμως κρύβεται ο δικός μας κόσμος όπου είμαστε ελεύθεροι τουλάχιστον μέσω των ανησυχιών μας απλά να αφεθούμε... Έτσι είμαστε στην ευχάριστη θέση, τώρα που οι δισκογραφικές πληρώνουν το τίμημα της... απληστίας και το myspace σώζει ζωές, πολλές εγχώριες και μη μπάντες να... λυτρωθούν και να μας δώσουν μουσική, εικόνες, χρώματα και συναισθήματα που δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από ανάλογα του εξωτερικού, κάτι φυσικά που δεν πρόκειται ποτέ να ζήσουμε as πούμε στο ελληνικό ποδόσφαιρο (εκεί να δεις απληστία από τους πρώτους)!

Οι info είναι από τη Θεσσαλονίκη και πραγματικά κατάφεραν να δώσουν μια ανοιξιάτικη αύρα στα μουσικά μας δρώμενα. Πέρασαν σχεδόν δύο χρόνια από την πρώτη τους ομώνυμη δουλειά και είναι γεγονός ότι πολλά πράγματα άλλαξαν στην πορεία και τον ήχο της μπάντας, ο οποίος ταυτοποιήθηκε μέσα από ένα πολύχρωμο και αρμονικά συνδεδεμένο μουσικό παζλ. Τα βασικά μέλη των info είναι πλέον οι Πέτρος Μαγγανάρης (Economist) και Παναγιώτης Λουκουμάς (Mr.

Lookman) που έχουν δώσει μια περισσότερο ηλεκτρονική και κάποιες στιγμές χορευτική μουσική κατεύθυνση με μια μελαγχολική ενίοτε αισιοδοξία, το κινηματογραφικό στοιχείο, την αλή Jimmy Tenor χρήση του σαξόφωνου (Χάρης Καπετανάκης), scratches (Dj Booker), pop μελωδίες, κιθαριστικά riffs και σταγόνες ηλεκτρονικού μινιμαλισμού, σε συνδυασμό με την άρτια παραγωγή, συνιστούν την info-gallery. Αιθέρια φωνητικά από τις Δέσποινα Τερζίδου, Μαρία Ζιαμπάκα και Τίνα Κώνστα, χωρίς υπερβολές και με σωστή... δοσολογία. Ακούστε το “Idealista” με ισπανικούς στίχους και φωνητικά-έκπληξη, τραγούδι που άνετα θα μπορούσε να κυκλοφορήσει με περηφάνια από τη Siesta. Στο “Lonely Times” ξεχωρίζουν οι spaghetti exotica πινελλιές που θα έκαναν τον Morricone να κρυφογελά από ανακούφιση για τη μεγάλη κληρονομιά που μας έχει αφήσει. Το “Περιπλανέτα” είναι ο κόσμος των info όπου η απλή στιγμή είναι η πιο σημαντική από όλες. Όνειρα, φαντασία, έρωτας βρίσκουν τη λύτρωση μέσα από τη μουσική τους. Αξίζει να τους γνωρίσετε.

www.myspace.com/infoproject
www.myspace.com/vimrecords

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... Οι Bid και Lester Square είχαν πειστεί από τα λεγόμενα του leader των B-Sides για αλλαγή μουσικής κατεύθυνσης... Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ MONOCHROME SET

του Δημήτρη Βόγλη

Θεσσαλονίκη 1986 ή κάπου έπεσε στα χέρια μου η θρυλική συλλογή Pillows and Prayers (Cherry Red), δίσκος-σταθμός και ικανός να δώσει κίνητρο να αγαπήσεις την pop. Από πού ν’ αρχίσεις; Joe Crow – Compulsion, Felt- My bed is on fire, The Misunderstood – I unseen και αυτό που μου άλλαξε τελείως την pop θεώρηση των πάντων ήταν το εκπληκτικό Eine Symphonie Des Grauens των Monochrome Set.

Λονδίνο 1977, είναι μια εποχή που ευχαρίστως θα ήθελα να μεταφερθώ αν μου δίνανε μια χρονομηχανή – αφού προηγουμένως είχα περάσει από την ίδια πόλη και το Παρίσι στα 60’s. Είναι η εποχή που το punk τέχνασμα του Malcolm McLaren είχε και τα καλά του και ουσιαστικά άνοιξε τον δρόμο για νέες μουσικές καταστάσεις. Ήταν η εποχή που οι Clash τραγουδούσαν το White Riot, οι Jam το In the City, οι Television Personalities το Oxford Str (μεγάλες στιγμές!) και οι B-Sides (post punk μπάντα της εποχής) είχαν εσωτερικές διαμάχες όταν ο αρχηγός – και καλός – Adam αποφάσισε να αλλάξουν μουσικό ύφος και κατεύθυνση. Ο κιθαρίστας (και φωνητικός επίσης) Bid και ο έτερος κιθαρίστας Lester Square δεν θέλησαν καν να το συζητήσουν. Την κάνανε, ευτυχώς και δημιουργήσανε τους αγαπημένους μας Monochrome Set. Ο άλλος έκανε τους Adam & The Ants...

Δεν είναι και λίγο πράγμα να νιώθεις την ελευθερία σου να περιορίζεται από αποφάσεις άλλων ενώ αισθάνεσαι ότι έχεις την δυνατότητα ...to make your dreams come true. Και για το καλό το δικό μας οι Monochrome Set ήξεραν ακριβώς τι ήθελαν, αλλά και να μην ήξεραν ουδμία σημασία έχει. Έτσι το 1978 οι Bid, Lester Square, Jeremy Harrington – μπάσο, και J.D. Crowe στα ντραμς άνοιξαν τους

ορίζοντες – και τα μάτια επίσης – για μια πιο ελιτίστικη – καρναρέ ενίοτε – ποπ, όπου το χιούμορ, ο αυτοσαρκασμός (όπως και στην περίπτωση των Deep Freeze Mice), οι μοναδικές «καθαρές» μελωδίες και η σουρεαλιστική αντιμετώπιση της καθημερινότητας, τους έκανε πλατρεμένους στον χώρο της pop. Και η φωνή, αυτή η εύθραυστη, καθαρή και ...αριστοκρατική χροιά του Bid εξακολουθεί ακόμα και σήμερα να είναι η αγαπημένη φωνή που θα πηχίσει στα αυτιά μου, μαζί με αυτές των Edward Ball και Daniel Tracey. Το 1980 κυκλοφορούν στη Rough Trade το ανεπανάληπτο ντεμπούτο τους Strange Boutique (το Espresso θα ακούγεται για πάντα), δίσκος που αν είχε κυκλοφορήσει σήμερα θα ήταν πρωτοσέλιδο σε NME και τα σχετικά ενημερωτικά και καλά έντυπα. Η συνέχεια εξίσου συγκλονιστική, με τα λευκά ...Love Zombies και Eligible Bachelors. Το Jet Set Junta, αναφερόμενο στα νησιά Φόκλαντ, σόκαρε με τους σατιρικούς του στίχους, ενώ κατάφερε να ξεσηκώσει μέχρι και την έφιππη αστυνομία ώστε να διακόψει μια συναυλία τους στο Room at the Top of the Stairs... Το 1985 κυκλοφορούν το Lost Weekend (you never listen to me just like a flower on the wall...), από το 1990 και μετά κυκλοφόρησαν τα Dante’s Casino (1990), Charade (1993), Misere (1994), Trinity Road (1995), για να περάσουν με χρυσά γράμματα στην ιστορία. Και είχα μείνει άναυδος (νομίζω το 1999), όταν άκουσα τους Karelia και θα έπαιρνα όρκο ότι ήταν η καινούργια μπάντα του Bid, αφού η ομοιότητα της φωνής αλλά και του στιλ ήταν συγκλονιστική. Διαβάζω αμέσως το όνομα του τραγουδιστή και έλεγε κάποιο Ελληνικό όνομα: Alex Kapranos λεγόταν και το επόμενο του συγκρότημα οι Franz Ferdinand. Και παραγωγός ήταν ο Bid...

SHITDISCO

Big shit thing

Οι ShitDisco προέρχονται από τη Γλασκόβη και δημιουργήθηκαν το 2003 καθώς σπούδαζαν μπηλα μπηλα... μην τα ξαναλέμε... βλήπε τεύχος Μαρτίου 2006. Το πρώτο τους άλμπουμ, Kingdom of Fear, κυκλοφόρησε στα μέσα Απριλίου (επιτέλους!!), βασίζεται στο κλασικό funk post-punk ρυθμό των Gang of Four, αλλά σε γενικές γραμμές ο χαρακτηρισμός που του ταιριάζει καλύτερα είναι αυτός του Disco-Punk. Πολλοί τους εντάσσουν στη new rave φάση, αλλά πιστεύω ότι το μόνο κοινό με γκρουπ όπως οι Klaxons ή οι CSS είναι το ότι και οι Shitdisco, εκτός του χορευτικού τους ρυθμού, είναι κατά βάθος ένα pop γκρουπ. Έχουν τις προϋποθέσεις να είναι το επόμενο Big Thing ή έστω, για αρχή, να «στολίσουν» ένα από τα επερχόμενα εξώφυλλα του NME. Ακούγοντας το Kingdom of Fear θα καταλάβετε γιατί έχω δίκιο! Έτσι απλά!

www.shitdisco.co.uk

WANNA BE JAMES?

Bond vs Dean

Ένα αγόρι (The Owner) και ένα κορίτσι (The Pet) από την Αθήνα τον Ιούλιο του 2006 δημιούργησαν τους Wanna be James?, αφιερώνοντας το όνομά τους στον «James τον Καναδό», που, όπως λένε οι ίδιοι, είναι μια μοντέρνα εκδοχή της μαμάς Τερέζας και την ύπαρξή τους στη στήριξη της προσπάθειας που δίνεται από τον οργανισμό James με σκοπό την παγκόσμια ειρήνη. Μόλις πρόσφατα κυκλοφόρησε και το πάσαρα πολύ καλό πρώτο ep τους με τίτλο Killing The Wasters. Πληροφορίες για το πού και πώς μπορείτε να το προμηθευτείτε υπάρχουν στο site τους:

<http://www.myspace.com/wannabejames>

THE TEENAGERS

Ρε τη Nicole!!!

Οι Παριζιάνοι The Teenagers με έδρα πλέον το Λονδίνο ξεκίνησαν την καριέρα τους κάπως παράδοξα. Αρχικά δημιουργώντας ένα profile στο myspace για ένα εικονικό γκρουπ το οποίο δεν υπήρχε ποτέ. Στη συνέχεια έγραψαν και στίχους και τέλος τους μελοποίησαν, ύστερα από απαίτηση των myspace fans τους, με αποτέλεσμα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα να αποκτήσουν 10.000 φίλους, κάτι που έπеше στην αντίληψη της ανεξάρτητης δισκογραφικής Merok Records, στην οποία ανήκουν και οι Klaxons. Οι Teenagers μόλις κυκλοφόρησαν το πρώτο τους single με δύο τραγούδια, τα Homecoming και Fuck Nicole, ενώ έχουν και κάποια remix, μεταξύ των οποίων το Bomb των New Young Pony Club και το Fallen Snow των Aurevoir Simone.

www.myspace.com/theteenagers

LANGUIS

Οι Languis είναι ένα συμπαθέστατο pop γκρουπ από το Los Angeles με σημαντική δισκογραφία (πέντε άλμπουμ και αρκετά singles). Ένας από τους λόγους που αξίζουν της προσοχής είναι η πανέμορφη διασκευή στο θρυλικό Sensitive των Field Mice, το οποίο υπάρχει διαθέσιμο για να το ακούσετε στο profile τους στο myspace και μάλιστα έχει κυκλοφορήσει και σε σινγκλάκι.

<http://www.myspace.com/languis>
languis.com

VOXTROT

Όνομα κι αυτό!

Μπορεί το άκουσμα του Austin της πολιτείας του Texas να ξενίζει και να ξινίζει λιγάκι για ένα γκρουπ με βρετανικό pop ήχο, όμως η θητεία του Ramesh Srivastava σε πανεπιστήμιο της Σκωτίας μπορεί να εξηγήσει και την twee απόχρωση της φωνής του και τις Housemartins – Beautiful South επιρροές (τουλάχιστον σε κάποια από τα τραγούδια τους). Οι Voxtrot τα τελευταία 2 χρόνια είχαν κυκλοφορήσει 3 καταπιηκτικά eps, τα οποία ήταν αρκετά για να τους συντηρήσουν, παρά την απουσία ενός ολοκληρωμένου άλμπουμ. Όμως στις 22 Μαΐου, με τη βοήθεια του παραγωγού Victor Van Vugt (PJ Harvey, Nick Cave, Luna), κυκλοφορεί το ομώνυμο ντεμπούτο άλμπουμ τους και παρόλο που είναι νωρίς ακόμη για μεγάλα λόγια, έχει καπαρώσει ήδη μια καλή θέση στα καλύτερα του 2007! Trust me.

www.voxtrot.net

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

some bizzare

INDIE LABELS

DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH

του Νίκου Λιάσκα

SOME BIZZARE RECORDS

Η εταιρεία Some Bizzare Records ιδρύθηκε το 1981 από τον Stevo Pearce, D.J. ηλεκτρονικής και industrial μουσικής σε διάφορα clubs στο Λονδίνο.

Πρώτη κυκλοφορία ήταν το άλμπουμ-συλλογή “Some Bizzare Album”, στο οποίο συμμετείχαν μεταξύ άλλων τα συγκροτήματα The The, Blancmange, B-Movie καθώς και οι Soft Cell και οι Depeche Mode. Οι Soft Cell, οι οποίοι είχαν έως τότε κυκλοφορήσει το 7” e.p “Mutant Moments”, συμμετέχουν με το κομμάτι “The girl with the patent leather face” και οι Depeche Mode με το κομμάτι “Photographic”, το οποίο αποτελεί και την παρθενική τους εμφάνιση στη δισκογραφία.

Την περίοδο αυτή και έως τα μέσα των 80s οι Soft Cell, οι Cabaret Voltaire, οι Einsturzende Neubauten, οι B-Movie και οι Psychic TV ήταν τα σημαντικότερα συγκροτήματα της Some Bizzare. Συγκεκριμένα οι Psychic Tv κυκλοφόρησαν τα δύο πρώτα και αρτιότερα άλμπουμ τους με τίτλους “Force the hand of chance” και “Dreams less sweet” αντίστοιχα. Όσο για τους Soft Cell τα πολλή λόγια είναι περιττά. Είναι πασίγνωστη η πορεία και η μεγάλη επιτυχία τους. Από τα μέσα των 80s το roster της Some Bizzare περιλάμβανε τα συγκροτήματα Coil, Test Department, Scraping Foetus of the wheel (ο γνωστός Jim Thirwell), καθώς και τις προσωπικές δουλειές του Marc Almond με το σχήμα Marc and the Mambas και του Dave Ball (το υπόλοιπο μισό των Soft Cell).

Το αξιοπερίεργο με τον Stevo ήταν το ότι μπορούσε να κάνει τους δημοσιογράφους να προσέξουν και να ασχοληθούν με συγκροτήματα με παράξενο και δύσκολο ήχο, που χωρίς τη δική του συμβολή θα τους έτρωγε το μαύρο σκοτάδι.

Ταυτόχρονα όμως σαν αφεντικό δεν ήταν και άγιος. Οι Einsturzende Neubauten και οι Coil τον κατηγορούν ότι δεν πήραν έστω μία δραχμή από τους δίσκους που κυκλοφόρησαν με την ετικέτα της εταιρείας, εκτός από τα έξοδα για τις ηχογραφήσεις, ενώ ο Marc Almond στην αυτοβιογραφία του ρίχνει αρκετά καρφιά για τον Stevo, ο οποίος υπήρξε και προσωπικός του μάνατζερ για αρκετά χρόνια. Παρόλο αυτά όμως, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι ο Stevo και η εταιρεία του πρόσφεραν στο κοινό άφorges κυκλοφορίες. Η ετικέτα Some Bizzare Records ήταν και είναι εγγύηση ποιότητας στο χώρο της ηλεκτρονικής και industrial μουσικής σκηνής.

Τα τελευταία χρόνια η εταιρεία αχολείται με επανεκδόσεις παλαιότερου υλικού σε μορφή CD, καθώς και με κάποιες νέες κυκλοφορίες συγκροτημάτων, όπως The Koot, The Droids, Egill, The Dark Poets, Mainstream Distortion, στο γνωστό μουσικό της ύφος.

Τον προηγούμενο Οκτώβριο κυκλοφόρησε η συλλογή με τίτλο “Redefining the Prologue” για τον εορτασμό της 25ης επετείου από την ίδρυση της Some Bizzare, την οποία προσωπικά δεν την έχω ακούσει για να μπορέσω να γράψω λεπτομέρειες.

VELVET SUMMER IN ATHENS

Obi

Σε απόλυτα ζεστό κλίμα το Obi ξεκινά από το πρωί με την κουζίνα να προτείνει βιολογικές λιχουδιές (και όχι μόνο) και συνεχίζει τα βράδια με mobility nights. Πολλές επικέτες κρασιών, ποικιλία ποτών και βραδιές γεμάτες μουσική, επιλεγμένες από διαφορετικό dj κάθε μέρα.

Delivery hours γι' αυτούς που θέλουν φαγητό για το σπίτι ή το γραφείο 12.00 - 20.00.

Σκουλενίου 2, Πλ. Αγ. Θεοδώρων, Τ: 210 3210 512

yz1y4 migma

THE MIGMA CASE

Ο πειραματισμός μερικές φορές σε πηγαίνει εκεί που δεν το περιμένεις... Αυτό συνέβη και με την περίπτωση **Migma**, η οποία ξεκίνησε τη δράση της το καλοκαίρι του 2005, σε έναν αίθριο χώρο κοντά στο κέντρο της Αθήνας. Η καλλιτεχνική συνύπαρξη και αναζήτηση των μελών της ομάδας και οι έντονες αντιθέσεις, μέσα όμως από μια κοινή φιλοσοφία και ανάγκη για το καινούργιο, οδήγησαν στη δημιουργία των **Migma bracelets**. Η φωτογραφία, η γραφιστική, η ζωγραφική και η αγιογραφία έγιναν ένα και αποτέλεσε ήταν το αντικείμενο στο οποίο εστιάζει η ομάδα, τα δερμάτινα περικάρπια δηλαδή!! Οπτικά ερεθίσματα από την Ελλάδα και τον κόσμο, αποτυπώνονται σε δέρμα, κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της καλαισθησίας, με μέσο τον συνδυασμό της ψηφιακής με τη χειροποίητη επεξεργασία.

Η 1η επίσημη παρουσίαση της ομάδας Migma έγινε στο Synch το 2006 και ο ενθουσιασμός από το κοινό ήταν μεγάλος. Στη συνέχεια ήρθε η συνεργασία της **Migma** με τη BSB, μέσα από τη δημιουργία περικάρπιων σχεδιασμένων αποκλειστικά για την εταιρεία. Ακολουθεί η συνεργασία της **Migma** με την ανερχόμενη σχεδιάστρια Βενετία Ιωακείμ, η οποία προτείνει ρούχα κατασκευασμένα χρησιμοποιώντας τις δερμάτινες δημιουργίες της **Migma**.

Παρόλα αυτά οι δράσεις της ομάδας δεν σταματούν εδώ, αφού βασικός στόχος της είναι η προσπάθεια γεφύρωσης του κόσμου της μουσικής και της τέχνης με τον σύγχρονο κόσμο της μόδας. Έτσι από το Φεβρουάριο του 2007 ξεκίνησε μια συνεργασία με τη δισκογραφική εταιρεία "Plasteline", για την οποία σχεδιάστηκαν συλλεκτικά κομμάτια για δύο πολύ ιδιαίτερα event. Μέσα από τη συνοδική καλλιτεχνική επιμέλεια σε μουσικές διοργανώσεις που αναλαμβάνει η ομάδα, οι οποίες πολλές φορές γίνονται και η αφορμή για τη δημιουργία περικάρπιων, επιδιώκεται η επικοινωνία μεταξύ της **Migma**, του κοινού και των μουσικών.

Από το Μάιο η **Migma** αποκτά καινούργιο σπίτι, αφού το εργαστήριο/showroom της, θα στεγάζεται στα Πατήσια και θα είναι προσβάσιμο σε κάθε ενδιαφερόμενο!!

Good luck Migma!!!

The Migma people
Σταμάτης Θεοδωράκης,
Ευαγγελία Κυριακάκη,
Έλενα Βλάχου

Migma Workshop
Κωστή Παλαμά 30,
Άνω Πατήσια,
Τ: 210 2010 662

Διάθεση
FORMIKA, Παληάδος 9, Ψυρρή
BSB, The Mall, Μαρούσι
Σωτήρος Διός 38, Πειραιάς
Mediterranean Cosmos, Πυλαία,
Θεσσαλονίκη, Τσιμισκή 36

www.e-migma.gr
www.myspace.com/fashion_migma

**prime
timers**
FESTIVAL EVENT

Ένα διαφορετικό event από αυτά που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε, έγινε από τα Prime Timers στο club Λ'ας την Κυριακή 22 Απριλίου. Το Prime Timers Festival Event τα είχε όλα!!

Τα Prime Timers μάς παρουσίασαν τις προτάσεις τους για το καλοκαίρι 07 που ήταν βασισμένες στη φιλοσοφία τους "We Love Jeans - We Love Sneakers". Το concept ήταν "Let's get physical" και η διάθεση απογειώθηκε πίνοντας Redbull.

Ο χώρος ήταν διαμορφωμένος σε ειδικά corners, όπως για παράδειγμα το "We Love Art Corner", όπου παρουσιάστηκε μια πρωτότυπη σειρά από Converse-All Stars σχεδιασμένη από τον Sal, καθώς και η καινούργια συλλογή ρούχων των Prime Timers αποκλειστικά σχεδιασμένη από τη Ringspun.

Funky φατσούρες σε ρόλο μοντέλων, παρωμένοι ποδηλάτες της Respect team, δυνατός συνεργασίες με εταιρίες όπως Converse, Vans, Adidas, K-SWISS, B&O, Redbull, Smeg, και τη μοναδική Ένα Θεοτοκάτου στα decks να ανεβάζει τους ρυθμούς μαζί με τον Lazaro των Double-Trouble. Πάρτυ ατμόσφαιρα που μας έδωσε μια πλήρη εικόνα του κόσμου των Prime Timers.

Τα Prime Timers άφησαν δυνατός εντυπώσεις και την υπόσχεση για ένα festival event θεσμό που θα παίρνει ζωή κάθε χρόνο, με ακόμη περισσότερες exclusive συμμετοχές και συνεργασίες...

size./28

size./29

Προσοχή! Μεταβολή! Shopping!

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

Andy Warhol

Yoji Yamamoto

Αυτή η αλληλαγή δείχνει αυτό που οι σχεδιαστές κάνουν καλύτερα, το να αντλούν έμπνευση από ο,τιδήποτε και να χρησιμοποιούν τα πάντα πέρα από τα πλαίσια της πραγματικότητας.

«Camouflage» είναι μια υπέροχη έκθεση στο Imperial War Museum του Λονδίνου. Είναι η πρώτη έκθεση που ασχολείται με όλες τις μορφές αυτής της μοντέρνας εικόνας. Είναι χωρισμένη σε τρεις διαφορετικές κατηγορίες, «Παραμόρφωση», «Εξαπάτηση», και «Διαφήμιση». Την αρχική έμπνευση για το εφέ καμουφλάζ τη χρωσάμε στο ζωικό βασίλειο. Οι άνθρωποι κυνηγοί δανείστηκαν τις τεχνικές των ζώων για να κρυφτούν και να ξεγελάσουν το θύμα τους. Οι κυνηγοί έγιναν στρατιώτες και στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο η Γαλλία ήταν πρωτοπόρος στη χρήση του καμουφλάζ. Εφαρμόστηκε σε όπλα, танк, μαχητικά αεροπλάνα, ακόμα και πλοία. Καλυμμένα με τεράστια γραφικά σχέδια σαν πίνακες Κυβισμού. Με το Δεύτερο Παγκόσμιο επεκτάθηκε και έγινε ακόμα πιο πρακτικό. Βλέπουμε μπουφάν διπλής όψεως με δύο διαφορετικά σχέδια καμουφλάζ για διαφορετικές συνθήκες. Με την εξέλιξη της τεχνολογίας θα δούμε ακόμα πιο έξυπνα υφάσματα. Ποιος ξέρει τι θα γίνει στο μέλλον, high-tech στολές που προσαρμόζονται στις καιρικές συνθήκες; Ψηφιακό καμουφλάζ; Real life Predator, αλλά χωρίς τον Schwarzenegger. Το καμουφλάζ μεταφέρθηκε από τα χαντάκια της μάχης και υιοθετήθηκε από τη μόδα. Αυτή η αλληλαγή δείχνει αυτό που

οι σχεδιαστές κάνουν καλύτερα, το να αντλούν έμπνευση από οτιδήποτε και να χρησιμοποιούν τα πάντα πέρα από τα πλαίσια της πραγματικότητας. Τίποτα δεν είναι ταμπού και τα πάντα μπορούν να μεταφραστούν σε ένα σχέδιο, ένα concept για μια κολεξιόν, ένα look. Το γεγονός ότι υπάρχουν στρατιώτες που προστατεύουν τη ζωή τους φορώντας στολή καμουφλάζ, δεν έχει καμία σημασία. Σημασία έχει ότι τώρα το καμουφλάζ βλέπεται καθημερινά. Στα έργα καμουφλάζ του Andy Warhol, τα περίπλοκα φορέματα του Christian Dior και του Jean Paul Gaultier, αξεσουάρ όπως μικροσκοπικά μπικίνι με κρύσταλλα swarovski, skateboards, t-shirts, όλα καμουφλάζ. Άπειρα σύγχρονα labels έχουν χρησιμοποιήσει κάποιο σχέδιο καμουφλάζ κάποια στιγμή, λίγα όμως το έχουν ενσωματώσει στην ταυτότητά τους σαν μάρκα. Labels όπως Maharishi και Bathing Ape έχουν πάει ένα βήμα παραπέρα. Ο Maharishi έχει σχεδιάσει πρωτότυπες στάμπες, όπως «Bonzai Forest» από την κολεξιόν του 2004 που επίσης συνδυάζει στοιχεία από παραδοσιακά γιαπωνέζικα σχέδια. Ένα καμουφλάζ ζεν. Οι Bathing Ape το κάνουν χαρούμενο και πολύχρωμο, σχεδόν παιδικό και το τυπώνουν σε μια uber-casual γκαρνταρόμπα. Μια πιο avant-garde άποψη είναι αυτή του Yoji

Yamamoto, το 2006 καμουφλάζ ύφασμα έλαβε τη διάσημη μεταχείριση Yoji. Επίσης συχνή χρήση του καμουφλάζ είναι αυτή των Comme Des Garçons. Αναμενόμενη χρήση από έναν οίκο που έχει guerrilla stores, μίνι μπουτίκ που εμφανίζονται σε διάφορες πόλεις του κόσμου σε άσχετα σημεία για μικρό χρονικό διάστημα. Τώρα πια βλέπουμε το καμουφλάζ παντού, από τις πασαρέλλες, κιτςάτα προϊόντα παρασκευασμένα στην Κίνα, στην εσωτερική διακόσμηση, την αρχιτεκτονική, τα παιχνίδια και οτιδήποτε άλλο μπορείς να φανταστείς. Αυθεντικές στολές και army paraphernalia πωλούνται σε αγορές σε όλο τον κόσμο, άμα ήθελες να φορέσεις μια αυθεντική σβάστικα μπορείς εύκολα να τη βρεις. Το τι διαλέγουμε να αγοράσουμε και το τι φοράμε είναι μια επέκταση του εαυτού μας. Είτε είναι ένας απόλυτος τρόπος έκφρασης, μια πρακτική λύση ή απλώς να καλύψουμε τη γύμνια μας σαν καταναλωτές, οι αποφάσεις μας συνολικά μετράνε. Είναι ευχάριστο να βλέπεις μια έκθεση συντονισμένη γύρω από μια μοντέρνα αναφορά σε σχέση με το σχέδιο υφάσματος. Συνειδητά ή ασυνειδητά όλοι έχουμε τις δικές μας καθημερινές στολές. Το καμουφλάζ έχει γίνει ένα μεγάλο κομμάτι της γλώσσας της μόδας που όλοι μιλάμε.

πρίζα

Για τις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού ένα από τα λίγα μέρη που θα σε κρατήσουν στην Αθήνα είναι και η Πρίζα. Minimal χώρος, μεγάλη μπάρα, freestyle μουσικές και art video προβολές για βραδιές που «είσαι στην πρίζα». Ανοικτά από το πρωί έως αργά...

Χρ. Λαδά 1, Πλ. Καρύτση | Τ: 210 3244101

VELVET SUMMER IN ATHENS

WORLD

Here, at the edge of the world
beats the heart of my world.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

Φόρεμα Fenchurch, Guest List
Κοῦάν Insight, Guest List

T-shirt Wesc, Prime Timers
Jeans Energie, Shop and Trade

VIEWMASTER

της Νάντιας Αργυροπούλου

art./32

666

Τετάρτη 18 Απριλίου: Τα αθηναία installations φτιάχνονται από φανατικούς. Βομβιστές, θεούσες, ανήμερους κήρυκες του ορθού (;) λόγου, οπλισμένους περιθωριακούς με την προβιά του φοιτητή ή του εργάτη, βαρυστημένους εξουσιομανείς. Αναδιαιτάσσουν την πραγματικότητα με μια σφαλιχάρα και αντιλαμβάνονται τον ήχο της ως την απόλυτη αλήθεια. Έξω από το θέατρο του Μπάντιντον όπου ανεβαίνει η ροκ Όπερα, Jesus Christ Super Star, μας κουνάνε την (ξεθυμασμένη είναι αλήθεια) γροθιά-ενσαρκωμένη τύψη και φτιάχνουν εγκαταστάσεις από «χαρτί, μελάνι, σκουπιδοτενέκε και παγκάκι». Τα φυλλάδια με την τυπογραφία-αγγελτήριο θανάτου πάνω στα αμάξια μας, κάνουν το πάρκινγκ του θεάτρου μέρος του performance-installation. Σκέφτομαι τους σκατένιους κάδους από την τελευταία έκθεση του Poka-Yio, το ανατιναγμένο ροζ πλεκτό στο Milk του Ψυχούλη, τη

σημειολογία των διαλυμένων, αλλιά κρατιών προσφυγικών του Χαραλαμπίδη, τα σκουπίδια στην ανάσα της τελευταίας δουλειάς του Ναυρίδη. Φοβάμαι ότι η τέχνη είναι καταδικασμένη να βλέπεται ενώ η ζωή συμβαίνει. Μέσα στο θέατρο η μουσική των 70's (A.L.Webber & T.Rice, 1971), τωρινή, απολαυστική, «εξαφανίζει» τη βαρετή σκηνοθετική εκδοχή. «Απόδειξέ μου ότι είσαι θεϊκός», τραγουδάει χλευαστικά ο Ηρώδης. «Δεν μπορεί γιατί δεν υπήρχαν media στο Ισραήλ της εποχής», απαντά ο Ιούδας.

Walk the Line

Πέμπτη 19 Απριλίου: Dark Victory σε επιμέλεια του Δημήτρη Αντωνίτση στην Ιλθάνα Τούντα. Έκθεση στημένη σαρόνδια, με αναφορά στο φιλμ - μελόδραμα του 1939 με πρωταγωνίστρια την Bette Davis. Στο ρόλο ασθενούς με «αρνητική πρόγνωση» και προϊόντα τύφλωση η Davis, τυπική κακιά και απόλυτα stylish, χρησιμοποιείται ευφυώς από τον Αντωνίτση ως μεταφορά για την αμερικάνικη «ψευδαίσθηση μεγαλείου», την κατάσταση συνεχούς «hang over» και ιδεολογικής

ζαλάδας στην οποία φαίνεται να βρίσκεται από γεννήσεως το νεαρό (με ευρωπαϊκά μέτρα) έθνος. Οι δραστηριοποιημένοι στη Νέα Υόρκη καλλιτέχνες που απαρτίζουν την ομάδα της έκθεσης είναι cool με τον τρόπο της «άλλης Αμερικής» που είναι αυτή η πόλη. Ακόμη και η ομάδα μοντέλων που φέρουν την conceptual ραπτική της κολεκτίβας ThreeasFour, είναι στημένη σαν μεγάλο γλυπτό, σε κυκλικές περιστερόμενες βάσεις, με αναφορά στις περίφημες καμπυλοειδείς ραφές των ιδίων των ρούχων. Τα έργα μοιάζουν με κινηματογραφικά props, (ο πρόεδρος Lincoln με νίνα και δάκρυ του Wes Lang εξέχον παράδειγμα) ακόμα και σε πολύ δυνατούς συνδυασμούς όπως στο ισόγειο με τις παγανιστικές φωτογραφίες της Hanna Linden, την καρέκλα με tattoo και το εξαιρετικό cut out από βιβλία του Scott Campbell, την εμβληματική και παράξενη τοιχογραφία του Aaron Young. Δεν παραπέμπουν σε καμιά ιστορία, δεν αναφέρονται σε κανένα κείμενο, δεν αποτελούν καν κομμάτι μιας grandiose εικόνας όπως στη σύγχρονη γαλλική, ας πούμε, τέχνη. Είναι ψύχως αυτάρεσκα όπως οι σκηνές ανάμεσα σε δύο κινηματογραφικές πλάκες.

Σάββατο 28 Απριλίου: Το Αμερικάνικο Όνειρο στο Ακροπόλη, και ειδικότερα το τρίτο κομμάτι σε χορογραφία του Κωνσταντίνου Ρήγου. Johnny Cash και Cole Porter από την ορχήστρα της Λυρικής Σκηνής με ζωντανή απόδοση των κομματιών από τους καταπληκτικούς Μυλωνά, Χριστοδούλου και Μουζουράκη. Το κοινό χειροκροτεί έξαλλα, στη σκηνή όλα τα αμερικάνικα κλισέ (η Cat Woman, ο King Kong και η νύφη του, το country των αμερικάνικων αχυρώνων, Ράμπο, τραβασί, αθλητές και αστέρες, μελόδραμα, το άγαλμα της Ελευθερίας σε τουριστική διάσταση, ζαλάδας στην οποία φαίνεται να βρίσκεται από γεννήσεως το νεαρό (με ευρωπαϊκά μέτρα) έθνος. Οι δραστηριοποιημένοι στη Νέα Υόρκη καλλιτέχνες που απαρτίζουν την ομάδα της έκθεσης είναι cool με τον τρόπο της «άλλης Αμερικής» που είναι αυτή η πόλη. Ακόμη και η ομάδα μοντέλων που φέρουν την conceptual ραπτική της κολεκτίβας ThreeasFour, είναι στημένη σαν μεγάλο γλυπτό, σε κυκλικές περιστερόμενες βάσεις, με αναφορά στις περίφημες καμπυλοειδείς ραφές των ιδίων των ρούχων. Τα έργα μοιάζουν με κινηματογραφικά props, (ο πρόεδρος Lincoln με νίνα και δάκρυ του Wes Lang εξέχον παράδειγμα) ακόμα και σε πολύ δυνατούς συνδυασμούς όπως στο ισόγειο με τις παγανιστικές φωτογραφίες της Hanna Linden, την καρέκλα με tattoo και το εξαιρετικό cut out από βιβλία του Scott Campbell, την εμβληματική και παράξενη τοιχογραφία του Aaron Young. Δεν παραπέμπουν σε καμιά ιστορία, δεν αναφέρονται σε κανένα κείμενο, δεν αποτελούν καν κομμάτι μιας grandiose εικόνας όπως στη σύγχρονη γαλλική, ας πούμε, τέχνη. Είναι ψύχως αυτάρεσκα όπως οι σκηνές ανάμεσα σε δύο κινηματογραφικές πλάκες.

a little piece peace of America

ανάποδα, σαν κακοχυμένη μπουγάδα, στημένα τα γράμματα του God Bless). Η κριτική διέγνωσε «πολύ και προφανές entertainment», την έλλειψη ιστορίας, συνοχής. Μπορώ να πω σαν απλός (αλλά συστηματικός και υποψιασμένος) θεατής του χορού ότι βρήκα το λιγότερο ερεθιστική τη σύζευξη κλασσικού μπαλέτου και μοντέρνας κινησιολογίας στο κομμάτι. Μπορώ να πω σαν τεχνοκριτικός (και ας μου συγχωρεθεί η διατύπωση - είναι για την οικονομία του κειμένου), ότι είδα μία από τις πιο σαφείς και ενδελεχείς επισκοπήσεις του αμερικάνικου ονείρου. Την ανатоμία του θεάματος που συνιστά το όνειρο αυτό, αλλά και ακομμηξάριστα. Με την ακρίβεια των props και των κλισέ, τη γυαλάδα της χαλκομανίας και την αγριάδα μιας αποκάλυψης που πονάει όσο ευχαριστεί. I walk the line, όπως λέει ο αμερικάνος τροβαδούρος, και θα συνιστούσα ανεπιφύλακτα, σε κριτικούς και μη, να σκεφτούν ότι το παραπάνω έργο γίνεται από τον ίδιο δημιουργό που έστειλε τη χρονιά αυτή ένα από τα πιο πολιτικά έργα τέχνης που έχω δει στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια, την παράσταση των Ελευθερών Πολιτορκημένων πάνω στο σχεδιάσμα β' του έργου του Διονυσίου Σολωμού. Αυτό θέλει guts, αγαπνοί, σε μια εποχή που

τα πλήθη ξεχειρίζουν ακόμη την εικονογραφία του gay ψυχισμού και μπρυκάζουν, ασφαλώς αδρανή, την παντομίμα των «ανθρωπίνων σχέσεων».

Η Ίρια, ο Χρήστος και οι Ευτυχισμένοι (;) Δεντροφιλοι τους

Η Ίρια και ο Χρήστος είναι 11 και 10 χρονών αντίστοιχα. Παρακολουθώ με περιέργεια αυτά τα τελευταία 5-6 χρόνια τι αλλιάζει στον τρόπο που καταλαβαίνουν τον κόσμο σαν υλικό και σαν εικόνα. Παίζουν ατελείωτες ώρες video και computer games. Φτιάχνουν εικονικές οικογένειες στο Sims, τις βλέπουν να πεθαίνουν και τις ενταφιάζουν με συνοπτικές διαδικασίες στον κήπο ή σε τεφροδόχους πάνω από τα εικονικά τζάκια. Ανεβαίνουν levels στο World of Warcraft, ενδύονται τα avatars ενός εικονικού λαού (orcs, trolls, elves και blood elves, draenei,

taurens, zombies, humans, dwarfs, gnomes), πουλάνε και αγοράζουν όπλα και μαγείες, συμμαχούν και επιτίθενται σε εχθρούς και πόλεις. Σε αυτήν τη νέο - Μεσαιωνική εικονοποιία, δεν υπάρχει παρά μια, άναρθρη σχεδόν, στοιχειώδης γλώσσα και δεν εγκυμονούνται ιδέες (δε μπορείς άλλωστε να φτιάξεις ένα video game από μια ιδέα ή ένα ποίημα). Υπάρχουν πρωταγωνιστές και ενέργειες. Η πλοήγηση σε έναν κόσμο με αναφορές στις ταγίες τύπου John Ford και τις εγκαθιδρυμένες μυθολογίες της Αμερικάνικης Δύσης, έχει την ποιότητα του ταξιδιού σε μια «βεβητωμένη» πραγματικότητα και την ένταση της εξάρτησης. Τελευταία οι συνομήλικοί της Ίριας και του Χρήστου παρώνονται με Happy Tree Friends, τα εξαιρετικά βίαια flash cartoons της Mondo Mini Shows, όπου τα χαριτωμένα ζώα-χαρακτήρες ακρωτηριάζονται και πεθαίνουν με τρόπο απολύτως φρικτό, γραμμικό και σοκαριστικό, χωρίς ποτέ να επανέρχονται, όπως στα κλασσικά παλιά cartoons. Κάνω αντίσταση αγοράζοντας τα animation του μάγου Hayao Miyazaki και του Tim Burton για τον Χρήστο και την Ίρια. Για να δούμε...

Dark Victory, ThreeasFour, Ιλθάνα Τούντα

Την Τετάρτη 2 Μαΐου 2007 γίνονται τα εγκαίνια της έκθεσης του Νίκου Παπαδημητρίου με τίτλο "Gallery Trophy". Όπως ήθελε ο ίδιος ο καλλιτέχνης: «Η εγκατάσταση υπό τον τίτλο Gallery trophy σχολιάζει το θέμα του ανταγωνισμού στην τέχνη. Είναι η τέχνη ανταγωνιστική; Και αν ναι, πόσο την επηρεάζει αυτό στο δημιουργικό της μέρος αλλιώς και σε σχέση με τις επιλογές του καλλιτέχνη;»

DAMIEN HIRST
 CONTEMPORARY ARTISTS: AUSTRIAN, POLISH, GERMAN, ITALIAN
 CONTEMPORARY ARTISTS: AUSTRIAN, POLISH, GERMAN, ITALIAN
 CONTEMPORARY ARTISTS: AUSTRIAN, POLISH, GERMAN, ITALIAN

Frederic D, Ευγενική παραχώρηση:
Nice & Fit Showroom (Βερολίνο)

Η αίθουσα τέχνης Ρεβέκκα Καμνή και ο Ιταλός επιμελητής τέχνης Pier Luigi Tazzi, σας προσκαλούν σ'έναν περίπατο στην περιοχή του Μεταξουργείου, για να ανακαλύψετε μία ανερχόμενη περιοχή της Αθήνας και να έρθετε σε επαφή με τα έργα έντεκα σύγχρονων φωτογράφων.

Η έκθεση θα φιλοξενηθεί σε μέρη που επισκεπτόμαστε καθημερινά, όπως μίνι μάρκετ, φούρνους, καθαριστήρια, εστιατόρια, μπαρ, πάρκινγκ κ.ά. σε κοντινή απόσταση το ένα από το άλλο, έτσι ώστε να δημιουργείται ένας μικρός περίπατος.

Damien Hirst

Δημήτρης Καραντινόπουλος, Ανδρέας Κασάνης, Κώστας Ρουσάκης, Γιάννης Τζαβέλλας.
Η αφορμή αυτής της έκθεσης δεν υπάρχει. Με λίγα λόγια η έκθεση αυτή γίνεται γιατί γουστάρουμε.

Το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης ανοίγει τις πόρτες του στη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία και διοργανώνει την ομαδική έκθεση video-art με τίτλο "Her(his)tory" - «Η ιστορία του...η ιστορία της».

Η έκθεση περιλαμβάνει έργα-σταθμούς που αποτυπώνουν την εξέλιξη του πολιτισμού, το ρόλο της σύγχρονης γυναίκας και του άνδρα μέσα από διαφορετικές οπτικές της σημερινής κοινωνίας, το ρόλο του καλλιτέχνη και της εικαστικής έκφρασης μέσα στο ευρύτερο πολιτισμικό σύνολο, όπως και άλλα κοινωνικοπολιτικά σύγχρονα ζητήματα ιδιωτικής αλλά και δημόσιας ταυτότητας.

4 Ιουνίου – 29 Σεπτεμβρίου, Επιμέλεια: Μαρίνα Φωκιάδη, Μέγαρο Σταθάτου (Βασ. Σοφίας & Ηρόδοτου 1)
Το δεύτερο μέρος της έκθεσης θα ανοίξει στις 5 Σεπτεμβρίου στη Νέα Πτέρυγα της Νεοφύτου Δούκα 4.
Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης, Νεοφύτου Δούκα 4, Τ: 210 7228 321-3, Σ: www.cycladic.gr, Δευ, Τετ, Παρ 10.00-16.00, Πέμ 10.00-20.00, Σάβ 10.00-15.00, Τρ, Κυρ κλειστά.
Είσοδος: 5 €, μειωμένη: 2,50 €, άτομα 18-26 ετών: 1 €

Την Πέμπτη 10 Μαΐου 2007 και ώρα 20:00 εγκαίνιαίεται η ατομική έκθεση του Chris Wilder με τίτλο "Confessions of a Crap Artist Part 2".

Σε μια έκθεση που περιλαμβάνει ζωγραφική κολλάζ, stickers και γλυπτική εγκατάσταση, ο Chris Wilder σκάβει την ηλιούσια φλέβα του παραλόγου για άλλη μια φορά, υπονομεύοντας τα ξέφρενα Σόδομα γνωστά σαν Νότια Καλιφόρνια, μέσα από τη ματιά του πιο διάσημου ανδρός της, του "crap artist".

Η έκθεση με τίτλο Confessions of a Crap Artist, δανείζεται το όνομά της από ένα μυθιστόρημα του Philip K. Dick.

10 Μαΐου - 30 Ιουνίου
Εγκαίνια: 10 Μαΐου,
20.00-24.00
E31 gallery,
Ευριπίδου 31-33, 2ος όροφος
Τρ - Παρ 18.00-20.30,
Σάβ 12.00-16.00
Τ: 210 3210 881
e31art@otenet.gr
www.e31gallery.com

ΘΜΙΛΙΤΕ ΕΛΙΝΙΚΑ?

Καινούργιο πράμα: Κάθε μήνα σ' αυτήν εδώ τη γωνίτσα, θα σας φέρνουμε τα καλύτερα απ' έξω...μέσα! Παιδιά που έχουν μεγαλώσει με σουβλάκι και κοκορέτσι, αηλιά τώρα πια τη βγάζουν με φαλάφελ, "Best Fried Chicken" και κεμπάπ...κοινώς, ζουν και εργάζονται εκτός Ελλάδος, τρέχουν χώρους εκεί (κομμωτήρια, ψηλικάτζιδικα, πρότζεκτ σπέσες...Πλάκα-πλάκα, ξέρετε πόσοι άπειροι Έλληνες κομμωτές δρουν στο εξωτερικό;; Είναι εντυπωσιακό!) και τα πάνε σούπερ! Ανοίξτε τα μάτια σας λοιπόν και απολαύστε τους (+ξυπνήστε κι εσείς!!). Η παρουσίαση βασίζεται κάθε φορά σε ένα μονολεκτικό ερωτηματολόγιο 5 ερωτήσεων: Πού; Πότε; Ποιος; Γιατί; Τι άλλα;

Ο πρώτος χώρος είναι το Program/initiative for art + architectural collaborations που βρίσκεται στο Βερολίνο.

Πού;
Invalidenstrasse 115, 10115 Berlin, Germany και www.programonline.de

Πότε; Από το φθινόπωρο του 2006.

Ποιος: Carson Chan και Φωτεινή Λαζαρίδου-Χατζηγώγα, αρχιτέκτονες.

Γιατί;
Τελειώνοντας τις μεταπτυχιακές μας σπουδές (MDes in the Theory and History of Architecture, Harvard University) και αφού δοκιμάσαμε προσωρινά τη δουλειά σε αρχιτεκτονικά γραφεία (ο Carson στο Βερολίνο, η Φωτεινή στη Βοστώνη), αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα χώρο μέσα στον οποίο μπορούμε να σκεφτούμε σχετικά με την αρχιτεκτονική και να «κάνουμε» αρχιτεκτονική με έναν πιο ανοιχτό τρόπο. Το PROGRAM λειτουργεί ως πλατφόρμα για καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, επιμελητές, κριτικούς, και άλλους, για να πειραματιστούν με διάφορες

ιδέες μέσα από εκθέσεις, συζητήσεις, performances, workshops, και residencies. Μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα η σχέση ανάμεσα στην αρχιτεκτονική και την τέχνη και τα σημεία που τα δύο αυτά πεδία εφάπτονται, ταυτίζονται, ή συγκρούονται, είτε στο ατομικό έργο κάποιου, είτε μέσα από συνεργασίες ανθρώπων από διαφορετικούς χώρους.

Η επιλογή του Βερολίνου είναι υπό μια έννοια συγκυριακή (η πόλη όπου τώρα μένουμε), αλλά σίγουρα αποτελεί πολύ γόνιμο πλαίσιο για τους διάφορους προβληματισμούς μας και προσφέρει δυνατότητες για επαφές και συνεργασίες με άλλους αντίστοιχους χώρους και πρωτοβουλίες.

Τι όληλα;
Πέρα από τον εκθεσιακό χώρο και το στούντιο (artist-in-residency program), υπάρχει ένας μεγάλος χώρος με 15 περίπου γραφεία που τα χρησιμοποιούν κυρίως αρχιτέκτονες, γραφίστες και επιμελητές, οι οποίοι είτε μένουν στο Βερολίνο, είτε βρίσκονται εδώ προσωρινά. Από τις 10 Μαΐου μέχρι τις 9 Ιουνίου το PROGRAM παρουσιάζει την ατομική έκθεση της ελληνοκαναδής καλλιτέχνιδας Valérie Kolakis με τίτλο Something is happening that is not happening.

art-athina 2007 | international art fair

H Art Athina κάνει δυναμικό Restart το Μάιο του 2007 στον εκθεσιακό χώρο της Helexpo. Οι νέοι διοργανωτές για τον επανασχεδιασμό της Art Athina, έλαβαν υπόψη τους το διεθνές περιβάλλον, τις τοπικές ιδιαιτερότητες, τα δεδομένα της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής, την ύπαρξη έντονης κινητικότητας από πολλές νέες δυνάμεις, και τη συνείδηση ότι η Art Athina αποτελεί σημαντικό κρίκο αυτής της δυναμικής.

Εκτός από το Basic Plan, στο οποίο συμμετέχουν πολλές Ελληνικές και ξένες γκαλερί, υπάρχουν πολλά παράλληλα projects. Προσκεκλημένη χώρα για την φετινή διοργάνωση είναι η Ρωσία.

Περισσότερες πληροφορίες στην ιστοσελίδα www.art-athina.com

31 Μαΐου - 3 Ιουνίου, Helexpo Palace, Attica Exhibition and Conference Centre, Κηφισίας 39, Μαρούσι
info@art-athina.com, www.art-athina.com

www.punktas.com

http://www.aatplus.com/mya_e/index.html

To the Punktas

Ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο με νέους ευρωπαίους αρχιτέκτονες, έπεσα πάνω σε αυτό το κτίριο που μοιάζει λίγο με χρυσόψαρο (ή τουλάχιστον έτσι μου φάνηκε). Τηλικά το Moscow House δεν είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της δουλειάς του πολύ νέου γραφείου PUNKTAS, που αποτελείται από τους Augustas Audėjaitis, Marius Kanevičius, Rokas Kilčiauskas, Martynas Nagelė και Andrius Skiezgėlas.

Στο κείμενο που είδα στο site τους (www.punktas.com) ήλνε ότι ήθελαν το κτίριό τους να μοιάζει με τις παραδοσιακές ρωσικές μπιζουτιέρες που έχουν περίβλημα που μοιάζει με λέπια ψαριού, ενώ στο εσωτερικό όλες οι λειτουργίες έχουν διαχωριστεί σε μαύρα γυάλινα δωμάτια στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, δηλαδή κάτι σαν σωρό από μίνιμαλ μπιζού, και κλεισμένα μέσα στη μπιζουτιέρα που τελικά είναι εμπνευσμένη από κάποιου είδους χρυσόψαρο, αλλά μεταφρασμένο στην artisan παράδοση των Ρώσων. Ίσως και τα κοσμήματα που έβαζαν σε αυτές τις μπιζουτιέρες να τα είχαν κερδίσει πουλώντας χαβιάρι στη μαύρη αγορά ή ακόμα από ψαριά από τη Μαύρη Θάλασσα, οπότε το concept κουμπώνει τόσο αεροστεγώς που δεν περνάει ούτε μπουρμπουλήθρα.

Another Μπουρμπουλήθρα: Makoto Yokomizo

Σχεδόν σαν αστείο στο προηγούμενο τεύχος χρησιμοποίησα την λέξη μπουρμπουλήθρα, και φαίνεται ότι θα εξελιχθεί σε παράδοση, αλλά πώς αλλιώς να περιγράψω το μουσείο που σχεδίασε ο Makoto Yokomizo; Επεξηγώντας το κτίριό του ο Yokomizo μάς ήλνε ότι σήμερα η Γη δεν έχει πια αποστάσεις ούτε γεωγραφία επειδή ζούμε στην εποχή του ίντερνετ και ότι μπορούμε πλέον να δούμε την οργάνωση ενός κτιρίου σαν ένα ασύμμετρο δίκτυο χωρίς κανένα κέντρο ή ακόμα και σαν την άναρχη συγκέντρωση μονάδων χωρίς συνδετική οργάνωση και χωρίς προκαθορισμένη μορφή. Κάπως έτσι το σκέφτηκε και σχεδίασε το μουσείο σαν ένα σύνολο φτιαγμένο μόνο από κυκλικά δωμάτια, τα οποία ανταποκρίνονται στις ζητούμενες λειτουργίες και στα αντίστοιχα τετραγωνικά τους.

http://andreasangelidakis.blogspot.com/2006/11/drop-city.html

Drop City

Η συγκέντρωση από φούσκες του Yokomizo μου θύμισε κάτι που είχα βάλει πρόσφατα στο blog για ένα εναλλακτικό κοινόβιο στο Trinidad του Νοτίου Κολόραδο στην Αμερική, όπου μια παρέα από χίππδες καλλιτέχνες, ποιητές, αρχιτέκτονες κλπ αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τις πόλεις και να ζήσουν μακριά από τον πολιτισμό σε ένα κοινόβιο φτιαγμένο με βάση τους γεωδαισικούς τρούλους του Buckminster Fuller, αλλά σε εκδοχή ανακύκλωσης όπου έφτιαξαν τα τρουλοειδή σπίτια τους από ό,τι υλικά βρήκαν στην έρημο, δηλαδή πεταμένα αυτοκίνητα, σκουπίδια, ξύλα, πλαστικά κλπ. Το χωριό τους λεγόταν Drop City και η παρέα ονομάστηκε Droppers μάλλον από το Drop-out και το Dropping LSD, που μάλλον και δεδομένης της εποχής ήταν στην καθημερινή διάταξη.

Όταν το έβαλα στο blog η φίλη μου Δάφνη που ασχολείτο πολύ με οικοσφία (www.ecosophygreece.blogspot.com), μου άφησε ένα ερώτημα σχετικά με τον κλιματισμό των domes, εγώ της είπα ότι μάλλον σκάζανε από τη ζέστη, και από το πουθενά εμφανίστηκε ένα σχόλιο από κάποιον/κάποια Jo, ο/η οποίος/α περιγράφει τη ζωή στο Drop city. Δυστυχώς ο/η Jo δεν άφησε παραπάνω στοιχεία, αν και έχει blogger προφίλ με αριθμό 04313113908086874492, οπότε ίσως κανείς μπορεί να βρει πού βρίσκεται η παρέα των Droppers.

Ball Nogues

Τελείως τυχαία ξεφυλλίζοντας περιοδικά είδα τη δουλειά δυο συμφοιτητών μου από τα παλιά (πολύ παλιά), του Gaston Nogues και του Benjamin Ball, οι οποίοι αφού δούλεψαν πολλά χρόνια με τον Frank Gehry άνοιξαν τώρα δικό τους γραφείο. Τον Benjamin τον είχα πετύχει πριν μερικά χρόνια στο Friendster, που ήταν μια online κοινότητα αντίστοιχη του σημερινού MySpace, και είχαμε ανταλλάξει μερικά μηνύματα. Οι Ball-Nogues λοιπόν έχουν κάνει μια σειρά από αρχιτεκτονικές εγκαταστάσεις που κάπως εξερευνούν τρόπους κατασκευής αντίστοιχους με τους Droppers, δηλαδή τρουλοειδείς κατασκευές από αναπάντεχα υλικά. Για ένα event στο Geffen Moma έφτιαξαν μια σκεπή από μεταχειρισμένα ρούχα, τα οποία στηρίζονταν πάνω σε ένα μεταλλικό δίκτυο, ενώ στο Materials & Applications στο Los Άντζελες κατασκεύασαν μια παρόμοια σκεπή από διαφανή κίτρινα πολυεστερικά λέπια.

http://www.ball-nogues.com

http://www.splitterwerk.at/

Μαθαίνοντας από το Μαθαίνοντας από το Λας Βέγκας.

Μια που μιλάμε για χρυσόψαρο, λέπια και εναλλακτικές κοινότητες ομάδων στην έρημο, τι πιο προφανές από το να ρίξουμε μια ματιά στο γειτονικό Λας Βέγκας, και ακόμα πιο συγκεκριμένα στο βιβλίο «Μαθαίνοντας από το Λας Βέγκας» του Ρόμπερτ Βεντούρι, το οποίο στα 70's άλλαξε το τοπίο της αρχιτεκτονικής σκέψης, μιλώντας για κτίρια που μοιάζουν με πάπιες ή ντόνατς κλπ, και που πρόσφατα φαίνεται να επανέρχεται δριμύτερο στην επικαιρότητα μέσω της δουλειάς νέων αρχιτεκτόνων που πιστεύουν ότι φτάνει πια με την νεο-μοντέρνα αφαίρεση και τους ψευτομινιμαλισμούς ή τα ψευτοπειραματικά cyberblobs. Αυτή η νέα γενιά που λίγο πολύ μάλλον συμπεριλαμβάνει και όλα τα παραπάνω παραδείγματα, μας ήλνει ότι δεν είναι απλώς OK, αλλά ίσως και απαραίτητο να δούμε και κανά κτίριο που δεν μοιάζει με κτίριο αλλά με χρυσόψαρο ή με μπιζουτιέρα ή με μπουρμπουλήθρα ή ακόμα και με πάπια. Σε μια σαφή αναφορά στο Βεντούρι η ομάδα Spitterwerk από την εξωτική Αυστρία προτείνει κατοικίες σε σχήμα Πάπιας (η σειρά Duck Family) ή ακόμα για την τολημηρή πολυεθνική που θέλει να κάνει τη διαφορά, ουρανοξύστες σε σχήμα Φράουλας, (από τη σειρά Fruitline). Μόλις πρόσφατα εκδόθηκε και το βιβλίο τους "Whoop to the Duck", εκδόσεις Springer Wien-NewYork, το οποίο φαίνεται να έχει στο εξώφυλλο ένα κτίριο-βάτραχο. Αναρωτιέμαι τι κτίριο θα βγει άμα το φιλήσεις...

One Percent Press

Εκδοτική εταιρεία των Stephen Floyd και JP Coover, που εκδίδει comics του τελευταίου (τη σειρά του «simple routines» -έχει κυκλοφορήσει προς το παρόν 6 τεύχη-, «the other side», «unattached», «driving south» κ.α.), της Linda Medley («lightbulbs» -εξώφυλλο με glow in the dark μελάνι-), του Joe Lambert («I will bite you») καθώς και κάποια zines με ποιήματα των Stephen Floyd, Helen Rhinehart και Jacie Anderson.

Όλα τα comics και zines φωνάζουν από μακριά «handmade» και είναι τυπωμένα σε χειροκίνητες εκτυπωτικές μηχανές. Τα περισσότερα εξώφυλλα είναι μεταξοτυπίες, ενώ οι ιστορίες των comics ακροβατούν ανάμεσα στην αυτοβιογραφία και στο fiction.

Αγοράζοντας οποιοδήποτε comic από το online κατάστημά τους, σας στέλνουν δώρο και το super-mini comic «all wrong» (στο site τους μπορείτε να βρείτε επίσης cds των «Venice is sinking» καθώς και πανέμορφα posters, pins, t-shirts και διάφορα άλλα αντικείμενα).

Official site: <http://www.onepercentpress.com/>
Myspace: <http://www.myspace.com/onepercentpress>

DIY SMALL PRESS AMERICAN PUBLICATION COMPANIES

του Τάσου Παπαϊωάννου

Αυτό το μήνα εστιάζουμε την προσοχή μας σε δύο μικρές εκδοτικές εταιρείες οι οποίες εκδίδουν καταπληκτικά, handmade comics με πολύ μεράκι:

Νέα της τελευταίας στιγμής:

Για πρώτη φορά στα χρονικά, το φθινοπωρινό Φεστιβάλ Comics της Βαβέλ μετακινείται σε κατακαλόκαιρο: 14 έως 17 Ιουνίου 2007 (πάντα στην Τεχνόπολη Αθηνών, στο Γκάζι). Εκθέσεις, νέες εκδόσεις, πολλοί καλεσμένοι και δρώμενα. Να 'στε όλοι εκεί!

Little House Comics

Αθήνα (όχι η δική μας, αυτή της Τζόρτζια, Η.Π.Α.). Φανταστείτε ένα ερωτευμένο ζευγάρι νεαρών σε ηλικία comics δημιουργών, οι οποίοι σκισάρουν ολημερίς κάτω από την ίδια στέγη, ενώ ανάμεσα στα πόδια τους τριγυρνάνε τρεις γάτες (οι Μόμο, Ντιτρόιτ και Χάρβεϊ). Τώρα έχετε μια εικόνα σχετικά με το τι εστί «Little House Comics», η small press εκδοτική του Drew Weing και της Eleanor Davis.

Όπως και στην One Percent έτσι και εδώ, όλα τα comics είναι handmade μέσα-έξω (εξώφυλλα με: μεταξοτυπίες πολλαπλών χρωμάτων, κοπτικά φτιαγμένα με ψαλίδι, αυτοκόλλητα κ.α.), με τη μόνη διαφορά πως εδώ ο Drew και η Eleanor εκδίδουν μοναχά τα δικά τους comics.

Αξίζει να διαβάσετε από τον Drew τα: «Blar» (ένα comic με μακρόστενες σελίδες, όπου ο μεσαιωνικός ήρωας της ιστορίας τις διασχίζει παρέα με το σπαθί του και κόβει σε κομμάτια όποιον στέκεται εμπόδιο στο δρόμο του) και «untitled» (σχετικά μ' ένα όνειρό του για την Eleanor) και από την Eleanor τα: «the Beast mother» (με το καταπληκτικό τρίπτυχο εξώφυλλο και την ευχάριστα νοσηρή ιστορία) και «Mattie and Dodi». Το online store του site τους έχει και άλλα comics να ανακαλύψετε (π.χ. την από κοινού ανθολογία «bugbear #1» -με ένα τετρασέλιδο comic που είχε ο Drew σε έναν παλιό κατάλογο της SPX -small press expo), καθώς και poster, prints ή original art (από τη σειρά «the journal comic» του Drew). Καταναλώστε άφοβα!

Official site: <http://www.drewweing.com/littlehouse/>

Navigate life

©2007 VF Sportswear Inc. www.nautica.com

NAUTICA

NAUTICA STORES:

ΚΗΦΙΣΙΑ • Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Γ. ΠΥΛΙΚΟ • ΦΙΛΟΘΕΗ • ΚΟΜΟΝΑΚΙ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • Ν. ΣΜΥΡΝΗ • ΓΛΥΦΑΔΑ • ΓΕΡΑΙΑΣ • ΡΕΝΤΙΝΗ • ΔΕΛΦΟΝΙΣ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ

Σχεδόν πάντα ένα παράξενο και εύηχο όνομα τραβάει την προσοχή. Αποτελεί ένα είδος πρόσκλησης – πρόκλησης να περάσεις στον κόσμο του. Στην προκειμένη περίπτωση, γίνεται λόγος για μία από τις σπουδαιότερες μορφές της αμερικανικής λογοτεχνίας. Στη χώρα της, με την οποία δεν είχε ιδιαίτερες σχέσεις, αναγνωρίστηκε μάλλον μετά το τέλος της ζωής της (καθόλου παράξενο).

Γεννημένη το 1921 στο Τέξας, μεγάλωσε σε μία προβληματική οικογένεια. Είδε τον πατέρα της για πρώτη φορά στα 12 της χρόνια, ο πατριός της (από τον οποίο και το επίθετό της) δεν την αναγνώρισε ποτέ και με τη μητέρα της βρισκόταν σε διαρκή σύγκρουση. Το μοναδικό πρόσωπο που της έδειξε στοργή και αγάπη και από το οποίο έμαθε τα πρώτα της γράμματα ήταν η γιαγιά της. Το 1942 τελείωσε της σπουδές της στο Κολλέγιο Barnard του Πανεπιστημίου Columbia της Νέας Υόρκης. Αγγλική γλώσσα και λογοτεχνία, Ελληνικά, Λατινικά και ζωολογία. Παράλληλα ζωγράφιζε και ασχολήθηκε με τη γλυπτική. Το ζωικό βασίλειο και η ζωγραφική θα είναι μόνιμη πηγή έμπνευσης. Η αγάπη της για τα ζώα και η παρουσία τους θα την συντροφεύουν στη ζωή και στο έργο της. Η ίδια έλεγε ότι η φαντασία της λειτουργεί πολύ καλύτερα όταν δεν χρειάζεται να μιλήσει με ανθρώπους. Ταξίδεψε, βραβεύτηκε πολλές φορές και πρόσφερε πολλή, όχι μόνο στο αστυνομικό μυθιστόρημα, αλλά στη λογοτεχνία συνοδικά. Τα μυθιστορήματά της γνώρισαν πολλές κινηματογραφικές μεταφορές και αρκετές μικρές ιστορίες της έγιναν θεατρικά έργα. Η προσωπική της ζωή ήταν εξίσου προβληματική με αυτή των χαρακτήρων της. Πρόβλημα αλκοολισμού, ποτέ δεν στέριωσε σε μία σχέση, είτε με άντρα είτε με γυναίκα, κατηγορήθηκε για μισανθρωπία και αντισημιτισμό (επειδή υποστήριξε ανοιχτά τους Παλαιστίνιους). Πέθανε απομονωμένη στην Ελβετία το 1995.

1950. Strangers on a train. Δεν αποτέλεσε μεγάλη εκδοτική επιτυχία, αλλά η μεταφορά του στο κινηματογράφο από τον Alfred Hitchcock, σε σενάριο του Raymond Chandler, έκανε θραύση και χάρισε παγκόσμια αναγνώριση στη Highsmith. Οι πρώτοι «αρνητικοί» ήρωες κάνουν την εμφάνισή τους και αποφασίζουν να «ανταλλάξουν» φόνους, ώστε να υπάρξει ένα τέλειο αλλοθι. Ανάλογοι είναι και ιστορία του The Blunderer, που εκδόθηκε 4 χρόνια αργότερα. «Κάποιοι άνθρωποι καλύτερα να είναι νεκροί...».

1953. The Price of Salt. Η ερωτική ιστορία δύο γυναικών την οποία έγραψε με το ψευδώνυμο Claire Morgan. Ίσως η μοναδική σχέση με αίσιο τέλος που περιγράφει η Highsmith. Αρχικά απορρίφθηκε από τους εκδότες λόγω του θέματος. Δεν ήταν ό,τι πιο συνηθισμένο για την εποχή του. Επανεκδόθηκε το 1991, με τον τίτλο Carol.

1955. The Talented Mr. Ripley. Ο άπατρις (γεννημένος κάπου στις Η.Π.Α.), αμφιφυλόφιλος, διαταραγμένος Tom Ripley αναλαμβάνει έναντι αδρής χρηματικής αμοιβής να φέρει πίσω το γιο ενός πλούσιου βιομηχάνου που χαίρεται τη ζωή του, αλητεύοντας στην Ευρώπη. Κάποια στιγμή θα τον σκοτώσει, θα πάρει την ταυτότητα και τα προνόμιά του. Ο René Clément το μεταφέρει στην κινηματογραφική οθόνη το 1960. Το ίδιο κάνει και ο Anthony Minghella το 1999.

1958. Γράφει μαζί με την Doris Sanders το βιβλίο Miranda the Panda is on the Veranda. Ένα βιβλίο για παιδιά, με στοίχους και ζωγραφιές. Wenders γυρίζει τον Αμερικανό Φίλο και το 2002, η Liliana Cavanι το σκηνοθετεί με τον ομώνυμο τίτλο.

1975. The Animal Lover's Book of Beastly Murder. Όσο απωθητικός και αν είναι ο τίτλος, πρόκειται στην ουσία για ιστορίες ζώων που παίρνουν εκδίκηση με χιούμορ και μαστρορία από τους ανθρώπους, μέσα από μία δική τους αίσθηση δικαίου και την αγαπησιάρικη ματιά της Highsmith.

1980. The Boy Who Followed Ripley. Ένας γιος δολοφονεί τον πατέρα του, γκρεμίζοντάς τον μαζί με το αναπηρικό καροτσάκι του. Ζητάει προστασία από τον Ripley.

1991. Ripley Under Water. Ο τελευταίος Ripley ζει ήσυχια με την Héloïse, μέχρι που εμφανίζεται το γλοιώδες, ενοχλητικό, αλλά άριστα πληροφορημένο για το παρελθόν του Ripley, ζεύγος Pritchard. Παιχνίδι γάτας και

Τα όρια του καλού και του κακού γίνονται δυσδιάκριτα, ασαφή, ενοχές και ηθική ισορροπούν σε τεντωμένο σκοινί, υπάρχουν και δεν υπάρχουν την ίδια στιγμή, δοκιμάζουν, δοκιμάζονται και οι διαχωριστικές γραμμές τους καταργούνται.

1961. The Two Faces of January. Οι ενοχές, η σχέση αγάπης και μίσους με την προβληματική οικογένεια, απειλές εκβιασμού, η όμορφη, νεαρή σύζυγος του μεσήλικα απατεώνα, ένας φόνος με λάθος θύμα στο παλάτι της Κνωσού.

1962. The Cry of the Owl. Μεταφέρεται στον κινηματογράφο το 1987 από τον Claude Chabrol.

1966. Plotting and Writing Suspense Fiction. Οδηγίες για τη συγγραφή και την ηθοκή ιστοριών μυστηρίου, αγωνίας, αβεβαιότητας και φόβου.

1970. Ripley Under Ground. Η όμορφη Héloïse είναι η κυρία Ripley, ο νεκρός ζωγράφος Derwatt (συγκληονιστική η εμμονή της Highsmith, φόρος τιμής στον ανύπαρκτο ζωγράφο), ο άριστος πλάστογράφος Tufts, η αυτοκτονία του. Ο Ripley παίρνει για μία φορά ακόμα την ταυτότητα κάποιου άλλου. Δολοφονεί έναν φιλήμποτο συλλέκτη. «Κάποιοι άνθρωποι καλύτερα να είναι νεκροί...».

1974. Ripley's game. Ένας φίλος, κάτοχος αρκετών έργων του Derwatt, έχει προβλήματα με τη Μαφία. Ένας ερασιτέχνης εκτελεστής και μία υπόθεση εκδίκησης. Το 1977, ο Wim

ποντικού (ή αράχνης και μύγας) με σκιές και φαντάσματα από το παρελθόν. Δεν δολοφονείται κανείς, αλλά το ζεύγος Prichard βρίσκει έναν μάλλον σουρεαλιστικό θάνατο. Ο Ripley διαφεύγει οριστικά.

2001-2002. Εκδίδονται τα The Selected Stories of Patricia Highsmith και NOTHING THAT MEETS THE EYE: The Uncollected Stories of Patricia Highsmith.

Τα όρια του καλού και του κακού γίνονται δυσδιάκριτα, ασαφή, ενοχές και ηθική ισορροπούν σε τεντωμένο σκοινί, υπάρχουν και δεν υπάρχουν την ίδια στιγμή, δοκιμάζουν, δοκιμάζονται και οι διαχωριστικές γραμμές τους καταργούνται. Ο κανόνας της κάθαρσης και της αποκατάστασης της ηθικής τάξης, με ισχύ απαράβατου νόμου, τόσο στη λογοτεχνία, όσο και στον κινηματογράφο, χάνει για πρώτη φορά το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Ο Ripley δεν οδηγείται, χρησιμοποιεί το μυαλό του, το ταλέντο του, τον ασταθή ψυχισμό του, απολαμβάνει τη γοητευτική παρουσία της Héloïse, ελέγχει απόλυτα και κατευθύνει την έμφυτη τάση προς το «κακό» και τις εκλεπτυσμένες ασχολίες, για να ζήσει όπως θέλει. Είναι ψυχοπαθής, διεστραμμένος, αμοραλιστής εγκληματίας, τουλάχιστον στα πλαίσια του χαρακτηρισμού του ως κεντρικού προσώπου 5 μυθιστορημάτων. Ωστόσο, για τη Highsmith, αυτοί οι άνθρωποι παρουσιάζουν ενδιαφέρον, από τη στιγμή που είναι έξυπνοι και δεν καταφεύγουν στη βία χωρίς λόγο. Αρκεί, σύμφωνα με την ίδια, να τους αποδώσει κάποιος μερικά συμπαθή χαρακτηριστικά, πέρα από την ευφυΐα. Εξαρχής η συγγραφέας είχε φροντίσει να προειδοποιήσει, να δώσει κάποιου είδους προοικονομία για τον μακροβιότερο ήρωά της: Ταλαντούχος. Αυτή είναι και η πλέον συναρπαστική ιδιότητα που του επιτρέπει να έχει καλή σχέση με τον αναγνώστη.

Μία αίσθηση απειλής βρίσκεται πίσω από τα περισσότερα μυθιστορήματα της Highsmith και η ανησυχία που προκαλεί στον αναγνώστη, καθώς βρίσκεται αντιμέτωπος με συμπεριφορές, γεγονότα και πρόσωπα, πέρα από την περιχαρακωμένη πραγματικότητα της κοινωνικής και προσωπικής ζωής του, αφήνουν μία αρκετά σοβαρή υπόνοια ότι

PATRICIA HIGHSMITH: NIGHT OWL
του Ηλία Παπαζαχαρία

τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται, ο κόσμος είναι πραγματικά επικίνδυνος. Οι φόννοι απλά προκύπτουν, συμβαίνουν σαν κάτι που δεν προβλέπεται, αλλά ούτε και αποφεύγεται. Η ηθική των περισσότερων προσώπων της Highsmith υφίσταται για να προσαρμόζεται στις περιστάσεις. Να είναι ευέλκτικη, σκοτεινή, ανελέητη, με κατανόηση, φιλική, ανθρώπινη, υποταγμένη πάντα στο πρόσωπο, τις ανάγκες του και τις συνθήκες. Το πρόσωπο που ζει στη μακρινή, απώτατη περιφέρεια ενός οικογενειακού, τσιμεντένιου, άκαμπτου και επιεικώς ηλίθιου απολογισμού ενός έντιμου βίου.

Final Sucks

Σε μια τόσο ωραία και καθοδηγμένη διοργάνωση όπως το Champions League, ο τελικός είναι πάντα το πιο μελαγχολικό παιχνίδι. Ένα ξενέρωμα, τα τελευταία 90 λεπτά πριν το οριστικό τέλος. Γι αυτό επιζητάς την παράτα (sic) και μερικά ηρωικά πέναλτι μπας και νιώσεις λίγη περισσότερη κάλυψη. Αλλά κι αυτή η μιξέρια χαζή είναι, αφού σύντομα αρχίζει το φρεσκάρισμα, σχηματίζεται η νέα διοργάνωση, βγαίνουν οι ισχυροί και οι αδύνατοι, οι κληρώσεις, τα προκριματικά, οι εκπλήξεις, η μαγεία της πολύχρωμης 1ης αγωνιστικής στα μέσα του Σεπτέμβρη. Οπότε... as τιμήσουμε τους τελικούς σκαλίζοντας τη μνήμη και ξεχωρίζοντας 11 μορφές που έγραψαν ιστορία.

του Αντρέα Κίκρη

Νάιτζελ Σπινκ (1982, Άστον Βίλα - Μπάγερν Μονάχου 1-0)

Ιστορία βγαλμένη κατευθείαν από ποδοσφαιρικό κόμικ του «Μπλεκ» είναι αυτή του αναπηρωματικού τερματοφύλακα της Βίλα στον τελικό του Ρότερνταμ: ο Σπινκ ήταν 23 ετών, ήδη 5 χρόνια στην ομάδα, αλλά έπαιζε μόνο στις προπονήσεις. Στο 10ο λεπτό του τελικού ο βασικός κίπερ Τζίμι Ρίμπερ τραυματίστηκε και αποχώρησε και ο Σπινκ μπήκε για να πιάσει τα άπιαστα. Έτσι κι αλλιώς οι Γερμανοί ήταν μεγάλο φαβορί, σφυροκοπούσαν από την αρχή με Ρουμενίγκε, Χένες, Μπράιτνερ κλη, αλλά ο αίθουρος Σπινκ είχε κατεβάσει τα ρολά. Ήρθε και η αντεπίθεση με τον Πίτερ Γουίδ στο 67', λήξισ...Με νέο στάτους, ο Σπινκ έμελλε να ριζώσει στο Μπέρμινγχαμ μέχρι το '96, παίζοντας πάνω από 450 ματς με τη Βίλα, ακόμα όμως κι αν έμενε μόνο σ' εκείνο το 1ο, ακριβώς το ίδιο θα τον θυμόντουσαν...

Φέλιξ Μάγκατ (1983, Αμβούργο - Γιουβέντους 1-0)

Ο πρώτος τελικός της «Καλογρέζας» (by 80s), είχε και πάλη ξεκάθαρο φαβορί, τη Γιουβέντους των Πλατινί, Ρόσι, Καμπρίνι και σία. Η κερκίδα με πολύ ντόπιο κοινό ήταν στη συντριπτική πλειοψηφία μαζί τους, καθώς υπήρχε πιο έντονο ακόμα τότε αυτό το «κάτι» που σε πιάνει όταν βλέπεις Γερμανούς να βρίσκονται σε ομάδες. Δεν είχε καλά-καλά ξεκινήσει το ματς και το «8άρι» του Αμβούργου, μια κάθε άλλο παρά κλασική γερμανική φάσα, έπιασε το κλασικό γερμανικό σουτ. Ένας ελιγμός έξω από την περιοχή και ένα ξερό, ψυχρό αριστερό στο «Γ» της γεροντάρας Ντίνο Τζοφ και των «ρηχών» - τότε – διχτύων του γηπέδου. Η Γιούβε έμοιαζε ζηλισμένη μέχρι τέλους...

Ζηπίγκνιεβ Μπόνιεκ (1985, Γιουβέντους - Λίβερπουλ 1-0)

Σε εποχές που τα βραδινά ματς αποτελούσαν εξαίρεση, ο συγκεκριμένος πυρόξανθος Πολωνός φορ αποκαλούνταν «ο Ωραίος της Νύχτας» («Bello di Notte») στο Τορίνο, γιατί συνήθιζε να παίζει καλά κάτω από το φως των προβολέων. Όταν έπεσε το σκοτάδι στο Χέιζελ των Βρυξελλών είχε ήδη εκτυλιχθεί το μεγαλύτερο μακελειό της ιστορίας του ποδοσφαίρου: 39 νεκροί, οι 32 από τους οποίους ήταν Γιουβεντίνοι και οι υπόλοιποι ουδέτεροι. Κι όμως, μετά από λίγο άρχισε και το (τραγικό από κάθε άποψη) παιχνίδι, το οποίο η «βέκια σινιόρα» κέρδισε με μια ψευτο-πο-νηράδα του Μπόνιεκ: ανατροπή 2-3 μέτρα έξω από την περιοχή, βουτιά 2-3 μέτρα μέσα της, με τον «Bello» να παραγγέλλει αμέσως το πεναλτάκι με χαρακτηριστική κίνηση των χεριών: «μέσα είναι!». Ο συμπατριώτης του διαιτητής Ντάινα του έκανε το χατίρι («για να τελειώνουμε») και ο Πλατινί το 'βαλλε, κατηγορούμενος στη συνέχεια γιατί το πανηγύρισε...

Χέλμουτ Ντουκαντάμ (1986, Στεάουα Βουκουρεστίου - Μπαρτσελόνα 0-0 & 2-0 πέν.)

Ο γιγαντώσμος μυστακοφόρος (sic) Ρουμάνος τερματοφύλακας ήταν ο κυρίως υπαίτιος για την πιο άστοχη διαδικασία πέναλτι της ιστορίας. Στον τελικό της Σεβίλλης όλοι περίμεναν πότε επιτέλους θα ξεμπουκώσει η Μπαρτσελόνα για να αρχίσει να βάζει, σε έναν θεωρητικά εντελώς άνισο αγώνα. Τελικά όχι μόνο στα 90', αλλά ούτε στην παράταση, ούτε καν στα πέναλτι δεν σκόραραν οι αθέοφοβοι! Ο Ντουκαντάμ έπιασε «4 στα 4» πέναλτι, κάτι που δεν έχουμe ξαναδεί από τότε. Στη συνέχεια η σχεδόν άμεση εξαφάνισή του από το προσκήνιο τον κάλυψε με ένα πέπλο μυστηρίου, που τον έφερνε μέχρι και να έχει πέσει θύμα μιας κόντρας με τη Σεκιουριτάτε των Τσαουσέσκου, να τού'χουν κόψει τα δάχτυλα στα χέρια και άλλα τρελά. Τελικά φάνηκε ότι το ξαφνικό τέλος στην καριέρα του οφειλόταν σε αιματολογικό πρόβλημα, ενώ τώρα κατέχει υψηλόβαθμη θέση τελωνειακού στα σύνορα με την Ουγγαρία.

Ρούουντ Γκούλιτ & Μάρκο Φαν Μπάστεν (1989, Μίλαν - Στεάουα Βουκουρεστίου 4-0)

Όσα είχε γλιτώσει η Στεάουα από τη Μπαρτσελόνα το '86, τα' φαγε μαζεμένα το '89 από τη Μίλαν, και μάλιστα στη Βαρκελώνη! Μαγική η συγκυρία για τους Μιλανέζους, να' χουν τρεις σούπερ Ολλανδούς πλαισιωμένους από 8 ιταλικά «εργαλεία». Λίγο μπροστά από τον «κυδραυλικό» Φρανκ Ράικαρντ, οι Γκούλιτ και Φαν Μπάστεν σύνθεταν ένα φαινομενικά αταίριαστο δίδυμο. Ψηλοί και οι δύο, ο ένας (Γκούλιτ) ρασαφάριαν με βαριά πατήματα και τεράστια δύναμη, ο άλλος (Φαν Μπάστεν) λεπτεπί-λεπτος και εύθραυστος, ο ορισμός του «αέρινου» και τεχνίτη φορ-κίπερ. Στον τελικό αυτό μοιράστηκαν τα 4 γκολ (από 2 έκαστος), όπως είχαν κάνει και ένα χρόνο πριν στον τελικό του Euro (τότε από 1 έκαστος). Η εποχή που κεντούσαν διακόπηκε κάπως απότομα, κυρίως λόγω επιηλοκών στα «γυάλινα» πόδια του Φαν Μπάστεν.

Ντέγιαν Σαβίτσεβιτς (1994, Μίλαν - Μπαρτσελόνα 4-0)

Είσαι το φαβορί, αλλά χάνεις με 2-0 στο ημίχρονο, οπότε σου' χουν ήδη σπάσει τα νεύρα. Μπαίνοντας στο β' ης άντε να μπορούμε δυνατά μπας και το γυρίσουμε. Ε, άμα στο 47' ο καλύτερος αμυντικός σου (Γκουαρντιόλα) κάνει «όμα», ο καλύτερος χαφ του αντιπάλου (Σαβίτσεβιτς) του τσιμπάει τη μπάλα και κάνει ένα αλητικό πησάε - «λήδμπα» από τη γωνία της περιοχής ίσα-ίσα για να κρεμάσει τον τερματοφύλακα (Θουμπιθάρετα) και να τη στείλει στο «ηλεκτό», ης «χαίρετε και αντίο»... Μία από τις top εμπνεύσεις της ιστορίας των τελικών εκτυλίχθηκε το '94 στην Αθήνα, με δράστη τον μοσέμ μπαλαδόρο από το Μαυροβούνιο...

Πάτρικ Κλάιφερτ (1995, Άγιαξ - Μίλαν 1-0)

Σε μια νεανική ομάδα «χάρμα ιδέσθαι» όπως ήταν ο Άγιαξ του '95 (με παίκτες που έγραψαν – κάποιοι ακόμα γράφουν - ιστορία, βλέπε Ντάβιντς, Ζέεντορφ, Φαν Ντερ Σαρ, Όφερμαρς, Λιτμάνεν, Αφοί Ντε Μπουρ κ.ά), ο 19χρονος τότε Κλάιφερτ φαινόταν το «πουλέν», ο πιο προικισμένος απ' όλους. Στον τελικό της Βιέννης έπαιξε 20 λεπτά, προλαβαίνοντας να σκοράρει το νικητήριο γκολ στο 85', μετά από ασίστ του βετεράνου πια Ράικαρντ. Τελικά αυτό ήταν (εκτός συνταρακτικού απροόπτου) και το πικ του. Παιδί χωρίς μυαλό, πέρα από κάποιες αναλαμπές με τη Μπαρτσελόνα, μέχρι σήμερα βοιοδέρνει σε στάνταρ κάτω από αυτά που «θα μπορούσε», μηδέκοντας παράλληλα σε μια σειρά από προσωπικούς μπελάδες...

Όλβε Γκούναρ Σόλσκιερ (1999, Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ - Μπάγερν Μονάχου 2-1)

Ακράιο πραγματικά το σενάριο του τελικού του '99 στη Βαρκελώνη, ειδικά από τη στιγμή που το θύμα ήταν η Μπάγερν, θύτης αμέτρητων γκολ της τελευταίας στιγμής κατά το παρελθόν. Τα δύο γκολ της Γιουνάιτεντ στις καθυστερήσεις ίσως να μην είχαν μπει ποτέ, αν στην ομάδα δεν υπήρχε ο χαρακτήρας μιας «δευτεράντζας» σαν τον Νορβηγό, που έδωσε άλλη οντότητα στον παίκτη που μπαίνει «αλλαγή στο 80'». Δίκαια, λόγω και «φωτεινής» φάσας, στο Ολντ Τράφορντ του τραγουδάνε μέχρι σήμερα: «You Are My Solskjaer, My Ole Solskjaer, You Make Me Happy, When Skies Are Grey...»

Ζινεντίν Ζιντάν (2002, Ρεάλ Μαδρίτης - Μπάγερ Λεβερκούζεν 2-1)

Το ωραίο γκολ έχει πάντα ελάχιστες πιθανότητες για να μπει. Όταν ο Ρομπέρτο Κάρλος «γιόμιζε» στα τυφλά από αριστερά, απλά για να μην προλάβει να τον κόψει ο Σεμπέσκειν, ο αστούμπαλος δεξιός μπακ-χαφ της Λεβερκούζεν, οι 99 στους 100 που θα υποδέχονταν τη μπάλα εκεί που βρισκόταν ο «Ζιζού» (στο ύψος της μεγάλης περιοχής, αριστερά) θα τη στόπαραν, θα την κατέβαζαν, θα κοίταζαν να κάνουν μια ντρίμπλα ή να τη δώσουν δεξιά-αριστερά...Το 1% που θα σούταρε μονοκόμματα, θα' χε πάλι περίπου 1% πιθανότητες επιτυχίας. Μπέρδεμα; Τέλος πάντων, ο Ζιντάν γύρισε αλλόκοτα το σώμα του και σούταρε με τη μία, η μπάλα με ταχύτητα play-station καρφώθηκε στο «Γ» του τερματοφύλακα Μπουτ και ο τελικός της Γλασκόβης κρίθηκε κάπου εκεί, στο τέλος του πρώτου ημιχρόνου. Και να σκεφτεί κανείς ότι σούταρε με το «κακό» του πόδι, το αριστερό...

Στίβεν Τζέραρντ (2005, Λίβερπουλ - Μίλαν 3-3 & 3-2 πέν.)

Το 0-3 στο Α' ημίχρονο κανονικά σημαίνει αγγαρεία στο Β'. Πόσο μάλλον όταν έχεις ν' αντιμετωπίσεις τους θεωρητικά καλύτερους αμυντικούς στον κόσμο, «μανούιλες» στο να κρατάνε ένα σκορ. Ίσως όμως το 3-0 να έφερε υπερβολική ευφορία στους Μιλανέζους και ο μύθος ήλει ότι τα τραγούδια τους στο 15λεπτο break στα αποδυτήρια του «Ατατούρκ» της Κωνσταντινουπόλης τρυπούσανε τ' αφτιά των Άγγλων. Θα χρειαζόταν ένας βέρος Liverpoolian αρχηγός όπως ο Τζέραρντ να ξυπνήσει το λεοντόκαρδο σθένος για ένα κινηματογραφικού τύπου come-back. Αν και χαφ, στο 54' μείωσε με κεφαλιά κλασικού Βρετανού φορ σε 3-1, με τον Άγγλο σπίκερ να ρεκάζει: «Hallo, hallo, here we go!» και τον Τζέραρντ να προβαίνει σε ξεσηκωτικές κινήσεις με τα χέρια. Μέσα σε 5 λεπτά το ματς είχε έρθει στο 3-3. Το πάθος είχε κάνει τη δουλειά του, έμενε το φάρδος για να ολοκληρώσει το σκηνικό της ανατροπής, προσωποποιημένο στον Γέρτζι Ντούντεκ, τον Πολωνό τερματοφύλακα της Λίβερπουλ...

pot pourri./44

EUROPEAN JUGGLING CONVENTION

Το μεγαλύτερο ετήσιο καλλιτεχνικό γεγονός της τέχνης του τσίρκο και του juggling, είναι αναμφισβήτητο το European Juggling Convention. Με διαρκή & ενεργή παρουσία εδώ και 30 χρόνια, το ιδιαίτερο αυτό φεστιβάλ έχει κατακτήσει την καρδιά όλων των ζογκλέρ του κόσμου, που το ακολουθούν όπου και να διεξαχθεί. Φέτος είναι η σειρά της Ελλάδας για να φιλοξενήσει αυτό το ποικιλόμορφο γεγονός. Κατά την εβδομάδα λειτουργίας του, πραγματοποιούνται σε ολόημερη βάση δραστηριότητες με άξονα την τέχνη του Τσίρκο Ικανοτήτων, μια πρωτοεμφανιζόμενη – για την Ελλάδα – μορφή εναλλακτικού αθλητισμού. Το γιορτινό κλίμα του φεστιβάλ δεν μένει στα φυσικά όρια διεξαγωγής του, αλλά μεταφέρεται στους δρόμους της Αθήνας, με πολύχρωμες παρελάσεις, αλλιά και δρώμενα από τους καλλιτέχνες.

Πανερωπαϊκό Φεστιβάλ Καλλιτεχνών Τσίρκο & Ζογκλέρ
30 Ιουλίου-5 Αυγούστου 2007
Ολυμπιακά Ακίνητα Ελληνικού
Διοργάνωση: Circus Dayz
www.ejc2007.org

3RD BELLE VUE WEEKENDER

Το φετινό Belle Vue Weekender θα παρουσιαστεί, για ακόμη μια φορά, στο Jam club του Πλάταμωνα, γνωστό Βορειοελλαδίτικο θέρετρο. Καθεσμένες μπάντες αυτές των The Frantic V και The Barbara Farmers για την Παρασκευή 8 Ιουνίου, The Hipstairs και The Jacks για το Σάββατο 9 και για την τελευταία μέρα Κυριακή 10, καθεσμένοι θα είναι οι The Frank Popp Ensemble από τη Γερμανία. Τα decks ανοιχτά από το πρωί με πολλούς djs, που μαζί με τους Belle Vue DJs θα μεριμνήσουν για τη μουσική σας ευχαρίστηση καλύπτοντας όλο το φάσμα της sixties σκηνής από Club Soul, Rhythm Blues, Latin Boogaloo έως Garage, Freakbeat και Psychedelia, παιγμένα στις 45 στροφές. Σπεύσατε!

3rd Belle Vue Weekender
08, 09 & 10 Ιουνίου
Jam club / Πλάταμνας, Πιερία
www.bellevuesituation.com

SALERO TAPAS BAR

Ισπανικές γεύσεις και όχι μόνο, μυρωδιές από όλο τον κόσμο κατακλύζουν μια μονοκατοικία του '50, επί της Βαλτετσίου, δίνοντάς μας την ευκαιρία να «ταξιδέψουμε». Ποικιλία από tapas, νιάτα ημέρας, φανταστικά κοκτέιλ σε originally chic ατμόσφαιρα που σε κερδίζει από την πρώτη στιγμή. Από το πρωί με καφέ, σάντουιτς και φαγητό έως το βράδυ.

Βαλτετσίου 51, Εξάρχεια, Τ: 210 3813 358

REBELLIOUS JUKEBOX

Το πρώτο party έγινε πριν κάνα μήνα, το δεύτερο ε-ε-έρχεται!!! Με μερικές από τις πιο καλές μουσικές που ακούγονται σε club στην Αθήνα: από Gang of Four, Bush Tetras και P.I.L. μέχρι Klaxons, CSS, Shitdisco, Love is All και The Horrors. Μακελειό!!! Στα decks οι Κώστας Βαρώτσος (Victory Collapse) και Μάκας Παπασημακόπουλος (The Man from on High, SOUL Magazine). Guest DJ's: The Callas

Παρασκευή 18 Μαΐου
Disco Meteorit, Νίκης 11, Σύνταγμα
Είσοδος 6 ευρώ (with booze!)

PRIVATE BANKING EUROBANK EFG

Η Μεγάλη στιγμή για τον Πολιτισμό:
Ανάδειξη Νέων Δημιουργών

Το Private Banking της Τράπεζας EFG Eurobank Ergasias, στο πλαίσιο του προγράμματος «Η Μεγάλη στιγμή για τον Πολιτισμό: Ανάδειξη Νέων Δημιουργών» βράβευσε σε ειδική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, τους τρεις πρώτους αριστούχους αποφοίτους της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ) οι οποίοι και συγκέντρωσαν την υψηλότερη βαθμολογία στο τέλος των σπουδών τους, κατόπιν σχετικής έγγραφης υποδείξεως της ΑΣΚΤ. Με την υποστήριξη του Private Banking της Eurobank διοργανώθηκε έκθεση όπου οι βραβευμένοι καλλιτέχνες παρουσίασαν τα έργα τους, τα οποία θα έλθουν σε επαφή με το ευρύ κοινό. Στόχος του προγράμματος, το οποίο εξελίσσεται σε έναν επιτυχή θεσμό, είναι να αναδείξει με συνέπεια και συνέχεια το έργο νέων ταλαντούχων δημιουργών και να τους στηρίξει στο ξεκίνημα της καλλιτεχνικής τους πορείας. Οι τρεις νέοι καλλιτέχνες που βραβεύθηκαν φέτος είναι οι: Λεωνίδας Παπαδόπουλος, Γεωργία Μούχου, Μαριάννα Χριστοφίδου. Η απονομή των βραβείων στους νέους δημιουργούς έγινε από τον Διευθύνοντα Σύμβουλο της Eurobank κ. Νικόλαο Νανόπουλο, τον Αναπληρωτή Διευθύνοντα Σύμβουλο της Τράπεζας κ. Νικόλαο Καραμούζη και τον Γενικό Διευθυντή του Ομίλου Λάτση κ. Ευάγγελο Χρόνη.

YUROVISION

Η Yurovision είναι ένας εναλλακτικός μουσικός διαγωνισμός που διοργανώνεται από το δισκοπωλείο Vinyl Microstore και το διαδικτυακό ραδιοφωνικό σταθμό VM radio, με σκοπό την ανάδειξη νέων μουσικών της τοπικής σκηνής σε μια καλή οργανωμένη ψυχαγωγική βραδιά που θα φιλοξενηθεί στο Gagarin Live Music Space, στις 9 Μαΐου 2007. Από το σύνολο των συμμετοχών επιλέχθηκαν 12 συγκροτήματα από ειδική επιτροπή που απαρτιζόταν από τους Αργύρη Ζήλο (Αθηνόραμα), Χρήστο Δασκαλόπουλο, Δημήτρη Πολιτάκη (LIFO), Χρήστο Καρρά (Overdub), και θα κληθούν να υποστηρίξουν το μουσικό τους θέμα ζωντανά τη βραδιά του τελικού στο Gagarin. Ο νικητής του διαγωνισμού θα ανακηρυχθεί από το κοινό με τη βοήθεια της κριτικής επιτροπής, μέσω μιας νέας, πρωτοποριακής και λίαν δημοκρατικής μεθόδου. Στο νικητή θα απονεμηθεί το Χρυσό Κόκκαλο, ενώ παράλληλα θα εκδοθεί cd από την VM Recordings, που θα περιλαμβάνει και τις 12 συμμετοχές της τελικής φάσης του διαγωνισμού, το οποίο θα μοιράζεται στο κοινό τη βραδιά του τελικού με το εισιτήριο εισόδου.

Τετάρτη 9 Μαΐου 2007, 9:30μ.μ.
Gagarin Live Music Space, Λιοσίων 209
Είσοδος 12 ευρώ (μαζί με cd)
www.vinylmicrostore.gr / www.vmradio.gr

pot pourri./45

EYE CANDY (EXPERIMENTS ON FEMINITY AND POP)

Το Kinky Kong αποτελεί τη νέα σίθουσα τέχνης στο κέντρο της Αθήνας, εγκαινιάστηκε τον Αρπυίο του 2007 και πρόκειται να φιλοξενήσει δράσεις που θα σχετίζονται με τον λόγο, τον ήχο, την εικόνα και την κίνηση. Πρώτη συναυλία για το νέο χώρο με τη μουσικοχορευτική παράσταση Eye Candy (experiments on feminity and pop) από τους Γερμανούς καλλιτέχνες Frau Kraushaar και Timi Mei Monigatti, με τη συνοδεία του αθηναϊκού χορευτικού σχήματος των Margaux. Ενώνοντας μουσική και χορό σε ένα ενιαίο θέαμα, οι τέσσερις performers παρουσιάζουν μια παράσταση, εννοιολογικό άξονα της οποίας αποτελεί η αναπαράσταση της γυναικείας μορφής μέσα από την pop art αισθητική, τις αλλόκοτες αμφιέσεις, και τα αυτοσαρκαστικά performances.

Τετάρτη 9 Μαΐου, 9:30μ.μ.
Kinky Kong, Αβραμιώτου 6-8 (όπισθεν Αθηνάς 12)
Είσοδος 8 ευρώ
Τ: 210.3210510
kinkythebar@gmail.com

δερμάτινα περικάρπια

www.e-migma.gr
www.myspace.com/fashion_migma

FORMIKA
Παλάδος 9, Ψυρρή

BSB stores
THE MALL, Μαρousi - Σωτήρος 38, Πειραιάς
Τοιχική 36 - Mediterranean Cosmos, Πύλαιο, Θέα/νίκη

Migma workshop: Κωστή Παλαμά 30 Άνω Πατήσια,
τηλ: 210 20 10 662, e-mail: info@e-migma.gr

BIG BROTHER IS WATCHING YOU!

της Σώτης Τριανταφύλλου

24 HOUR CCTV
RECORDING IN OPERATION

zeppelin./47

Εξήντα χρόνια μετά το «1984» του Τζορτζ Όργουελ, ο εφιάλτης έχει γίνει πραγματικότητα. Ζούμε στον προθάλαμο της δυστοπίας. Στις μεγαλουπόλεις, οι πολίτες παρακολουθούνται με κάμερες, επιτηρούνται από χιλιάδες μάτια, εντοπίζονται μέσω πολυπηλοκων συστημάτων. Η πληροφορική βρίσκεται στα χέρια της εξουσίας. Χέρια πάνω απ' την πόλη. Η εξουσία - εξ ορισμού - εμμένει σε φοβίες και καλλιιεργεί παρανοϊκές ιδέες: Watch out! Ο κίνδυνος караδοκεί. Εκτός αυτού, αποδεικνύεται ανίκανη να επιτύχει τους ίδιους της τους στόχους. Παρά τις 500.000 κάμερες επιτήρησης, στο Λονδίνο, τον Ιούλιο του 2005, οι πολύνεκρες τρομοκρατικές επιθέσεις δεν απεφεύχθησαν. Έκτοτε, επινοήθηκαν καινούργια συστήματα αναγνώρισης των ανεπιθύμητων και των εν δυνάμει υπόπτων: στο αεροδρόμιο του Ντουμπάι χρησιμοποιείται η συσκευή της ταυτοποίησης μέσω της ίριδας του ματιού· χάρη στο βιομετρικό διαβατήριο, το απείρως πιο ακριβές από τα δακτυλικά αποτυπώματα, οι πολίτες ταξινομούνται με βάση τον γενετικό τους κώδικα. Ο καθένας από μας είναι ένας αριθμός, μια σειρά από ψηφία.

Όπως, περίπου, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Επιπλέον, ο Μεγάλος Αδελφός του 21ου αιώνα έχει εξοηλιστεί με το backscatter, τις ακτίνες X που διαπερνούν τα μέταλλα και τα ρούχα· τις κάμερες υπέρυθρων με τις οποίες τα στυνομικά ελικόπτερα της Νέας Υόρκης κατασκοπεύουν τους κατοίκους μέχρι και μέσα στα σπίτια τους· τις «ψείρες» που τοποθετούν στο δέρμα τους οι διασημότητες για να εξασφαλίζουν αδιάλειπτη επαφή με τους σωματοφύλακές τους. Άλλωστε, οι πιστωτικές κάρτες και τα κινητά τηλέφωνα συντελούν στον εντοπισμό και στη συσσώρευση πληροφοριών για τον κάθε πολίτη: τι αγοράζεις, ποιες υπηρεσίες χρησιμοποιείς, *τι ώρα κάνεις ό,τι κάνεις*. Αναρωτιέμαι μέχρι πού μπορεί να φτάσει ο κοινωνικός έλεγχος και η παραβίαση των ατομικών δικαιωμάτων, των προσωπικών δεδομένων, της ιδιωτικής ζωής. Αναρωτιέμαι αν βρισκόμαστε μπροστά σε μια παγκόσμια «επαρχιοποίηση»: αν απειλείται η ελευθερία την οποία εγγυάται, θεωρητικά, η ανωνυμία της μεγαλούπολης· μήπως οι μεγαλουπόλεις μετατρέπονται σε τεράστια χωριά; Μήπως, εν τέλει, με-

γαλούπολη είναι το μέρος όπου σε παρακολουθούν μέσω της υψηλής τεχνολογίας; Ενώ, αντιθέτως, χωριό είναι το μέρος όπου σε παρακολουθούν σε επίπεδο low-tech και με γυμνό μάτι; Μέχρι προσφάτως πίστευα ότι μεγαλουπόλεις είναι τα μέρη που δεν κοιμούνται ποτέ και όπου οποιοσδήποτε - gay ή straight - μπορεί να αραδιάζει ανώνυμα one night stands. Εξακολουθώ να θεωρώ τα one night stands προνόμιο των κατοίκων της μεγαλούπολης. Ωστόσο, αρχίζω να αμφιβάλλω για την ανωνυμία τους: ο καθένας πια μπορεί να βρει τα ίχνη σου, να μάθει για σένα· να σε *βρει*. Ο ευκαιριακός εραστής του χθες έχει τη δυνατότητα να γίνει ο σημερινός σου διώκτης. Από τότε που οι περισκοπικές βιντεοκάμερες άρχισαν να καταγράφουν όλες μας τις κινήσεις - στα ασανσέρ, στις αποβάθρες του μετρό, στις ουρές των σουπερμάρκετ και των τραπεζών - στο Παρίσι, στη Νέα Υόρκη, στο Λος Άντζελες, έπαψα να νιώθω ασφαλής. Η ιδέα ότι σ'αυτές τις πόλεις όλα είναι δυνατά - να το φας σουσι στις τρεις το πρωί, το να συναντήσεις ράπερς από τη Νιγηρία, πρόσφυγες από το Νταφούρ

και Αφγανές με μπούρκα, καθώς και το να συγκρουστείς μετωπικά με skater στο πεζοδρόμιο - ξεθωριάζει μπροστά στην παρουσία του Μεγάλου Αδελφού, που δεν είναι καθόλου αδελφικός· είναι εχθρός, ύπουλος και επίβουλος. Στο εξής, ανάμεσα στις παρενέργειες της παγκοσμιοποίησης θα πρέπει να συγκαταλέγεται η γενίκευση της κατασκοπείας, του χαφιεδισμού, του οπτικοακουστικού καρφώματος: μεταμορφωνόμαστε σε κοινωνίες-ραντάρ, σε control-freaks που, όταν κινδυνεύουν να χάσουν τον έλεγχο, τιμωρούν· *εκδικοούνται*. Κανείς δεν πρέπει να ξεμυτίζει από το κάδρο της ελεγχόμενης εικόνας: η ανθρωπότητα καταντάει, σιγά-σιγά, μια κολλοσσαία οικογενειακή φωτογραφία. Παλιότερα, σκεφτόμουν χωρίς ποτέ να το εκφράζω μεγαλοφώνως: *σπάστε τα παρκόμετρα*. Τώρα σκέφτομαι: *σπάστε τις βιντεο-οθόνες*. Η αστυφιλία δεν είναι μόνο οικονομικό φαινόμενο· εξεύρεση εργασίας και τα συναφή: είναι αποτέλεσμα της επιθυμίας να χαθεί κανείς μέσα στο μοναχικό, άγνωστο, χαρτογράφητο πλήθος.

Κάποτε ο John Burton έλιωνε, σε ένα Fisher-Price κασετόφωνο, τις μελωδίες της Οδύσσειας 2001. Σήμερα ξεχωρίζει για το χάρισμα να αφηγείται μέσα από την τέχνη του ιστορίες όπως λίγοι μουσικοί εκεί έξω. Ο άνθρωπος ο οποίος πριν από χρόνια αποκάλυψε τη μουσική του «un-pop» και του οποίου το αυτοσχέδιο, προς τιμήν του –Vinyl Microstore superstar : D – Yuri, τραγούδι διαθέτει τις καλύτερες προϋποθέσεις για να μετατραπεί σε cult, μίλησε στο Velvet:

my space whore./48

JOHN BURTON FROM LEAFCUTTER JOHN

της Νατάσας Χτενός

Πώς θα όριζες την ομορφιά;

Αυτή είναι δύσκολη ερώτηση. Προσωπικά δεν νομίζω ότι υπάρχει ένας παγκόσμιος ορισμός για την ομορφιά. Νομίζω ότι η ομορφιά των πραγμάτων εξαρτάται καθαρά από τις προσωπικές μας απόψεις.

Ποιος είναι ο πιο όμορφος στίχος που έχεις ακούσει ποτέ;

“Her husband a fireman was, and in order to give him duty, I duly tried to light a fire upon his rightful booty”. Είναι στίχος του Will Oldham, δεν θυμάμαι το τραγούδι αλλά πιστεύω ότι είναι πραγματικά αστείο και εξαιρετικά γραμμένος. Δεν πιστεύω ότι είναι ο πιο όμορφος που γράφτηκε ποτέ, συχνά όμως οι όμορφοι στίχοι είναι μονάχα όμορφοι όταν τραγουδούνται και δεν τείνουν να φαίνονται εξίσου σπουδαίοι τυπωμένοι.

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;

Με εμπνέουν πολλά μικρά πράγματα, αλλά έξω από αυτά νομίζω ότι η αγάπη αποτελεί σπουδαία έμπνευση.

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Έπαιζα στο Παρίσι πριν κάποια χρόνια και προέκυψαν κάποια προβλήματα κατά τη διάρκεια της εμφάνισης. Δεν ένωθα ότι είχε πάει πολύ καλά, έτσι στο τέλος της συναυλίας προσκάλεσα όλο το κοινό πίσω από τη σκηνή – ο τόπος διεξαγωγής ήταν ένα θέατρο και ο χώρος ήταν αρκετά μεγάλος – υπήρχε ένα πιάνο και ρώτησα τον κόσμο πάνω σε τι θα ήθελαν να ακούσουν τραγούδια και προσπάθησα να αυτοσχεδιάσω. Αποδείχτηκε σπουδαίος τρόπος να τελειώσει η συναυλία.

Τι σε ενθουσιάζει περισσότερο στη ζωή;

Το να μαθαίνω πράγματα.

Τι ακούς αυτό τον καιρό;

Όχι πολλά καινούρια πράγματα τελευταία, νομίζω ότι το πιο πρόσφατο που άκουσα ήταν ο Owen Pallet (Final fantasy).

Ποιο από τα μέρη που έχεις επισκεφτεί σε έχει εμπνεύσει περισσότερο;

Το ελληνικό νησί της Σερύφου. Ηχογράφησα πολλά πράγματα για το τελευταίο μου άλμπουμ εκεί.

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια **KENTRO:** Booze, Κολλοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χορτσάσιο, Σκουθηνίου 2 Πλάτ. Κηλυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλη 5 (στόα βιβλίου) | Pop, Κηλειού 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαό 1 & Πλ. Καρύτση | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκοτρώνη 25 (Στόα Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουθηνίου 2, Πλ. Κηλυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μνενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μνενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καηλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννταπέντε, Καηλιδρομίου 55 | Ποδηλάτο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικλή 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλακεντίας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβρηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοί, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Θαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βέικου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιώτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inothea, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιτ-Πουτ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Ποιητού 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοθέμου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτσών 42 | Γκαζάκι, Τριτοθέμου 31 | Νηπιαγωγείο, Κηλάνθους 8 | Mad, Περσεφόνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περσεφόνης 41 | Tapas, Τριτοθέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Βάτραχος, Ευρυμέδοντος 3 | Nixon, Αγναίιδου, 61β, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΛΑΡΙ:** Αίγιλη, Πλάτ. Κεφαλariού, **καταστήματα** **KENTRO:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικλή 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφονίδης, Κολλοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καηλάνων 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Το Στάχυο, Σπ. Τρικούνη 12 | Clipart, Μνότσση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καηλιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Κωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Εμ. Μνενάκη 63-65 | Jinx, Ασκληπείου 24, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma negra, Δορυλλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinyls, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλημήδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παηλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledeath, Τριτοθέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαίων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Εη. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Duckknos music store, Κολλοκοτρώνη 9 & Γκίνβ 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **βιβλιοπωλεία** **KENTRO:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδίου 9 | Ποητεία, Ασκληπείου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koon-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοθήκη, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραοη & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολλοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fncas, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά** **KENTRO:** Άστυ, Κωραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβητ, Μαυρομικλή 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίων 101), **αρχές** **KENTRO:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέλητα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης** **KENTRO:** The apartment, Βουλής 21, | Καηνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκαλη 1, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κηφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικλή 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiore Art Space, Χάρκτος 29, | Καηφαγιάν, Κωφάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάικου 11, | Ελένη Κορωναίου, Μπτασιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούδου 10, Βαρθάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφονούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνά, Ναυπηγίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μάλο Τεχνχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντος 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παηνά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Πετριάνδρου 11, **ΝΑΥΠΑΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωναπούλου 6, **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα τέχνης Καηλιόνη, Γεωργ. Μουτάρη 4

art-athina

international contemporary art fair

31.05 – 03.06 2007

Εγκαίνια: 30.05

Διεθνής συνάντηση αιθουσών σύγχρονης τέχνης
Helexpo Palace, Λεωφ. Κηφισίας 39, 151 23 Μαρούσι

restart

BASIC PLAN
OPEN PLAN
ΡΩΣΙΑ τιμώμενη χώρα
PARALLEL PLAN

Υπό την αιγίδα και με την υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού
Οργανωτικός Φορέας: Πανελλήνιος Σύνδεσμος Αιθουσών Τέχνης

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΑΙΘΟΥΣΩΝ ΤΕΧΝΗΣ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ

Info: 210 7567 723
www.art-athina.com

Timberland® Make it better.™